XIV. évfolyam 44. szám. 1958. október 30.
Ludas Matyi
Ára: 1 forint

— Önkéntesek jobbra át! Irány a tej, in-dulj!

Meglepő tábla

Munkába megy a papa

– Aztán meg ne halljam, hogy rosszak voltatok! . . .

Már csak ez hiányzik!

– Milyen selymes a haja, Mancika!
– Nylon!

A vezér kutyája

Már a megismerkedésünk is kínos volt a vezér kutyájával. Ugyanis fenéken billentettem, amikor kiszállt a liftből. Ez így történt:

Fél kilenckor megérkeztem a hivatal kapujába, s éppen akkor állt meg ott a vezérigazgató nagy fekete autója. A sofőr kiugrott a volán mellől, feltárta a kocsi ajtaját és a hatalmas autóból kilépett egy kis kövér, zsemleszínű dakli. A kutya határozott léptekkel feltotyogott a lépcsőn, a portás tisztelettel megpörgette előtte a forgóajtót, a dakli belépett az előcsarnokba és senkit figyelemre sem méltatva, odament a lifthez és várt. Együtt szálltunk be a liftbe: elöl a vezér kutyája, mögötte én. Ugyanilyen sorrendben léptünk ki az első emeleten és ekkor történt, hogy én farbarúgtam a kutyát. Önkéntelen mozdulat volt ez, az osztályharcnak egy nemtelen formája, amelyet rög tön meg is bántam. Hiszen szerettem a kutyákat általában, de ezt a kis kövér daklit a kaputól az emeletig tökéletesen megutáltam. Amellett hasonlított is a gazdájára, kövér volt, blazírt és nagyképű. Igazi pénzarisztokrata, csak négy lábon járt. Úgylátszik, ezért kaphatta a rúgást a lábamtól, amely egy huszonöt éves, kispénzű fiatalember spontán végtagja volt. Mindegy, megtörtént, csak a liftes látta, de az helyeslően hunyorított rám. A megrúgott dakli pedig rögtön megkapta az elégtételt, mert a hallban lebzselő altisztek felpattantak, kinyitották előtte a párnás ajtót és ő gőgös nemtörődömséggel bedöcögött a vezér szobájába, a szentek szentélyébe, és leült az asztal alá, egy zöld bársonypárnára. Snitt, ahogy azt a mozisok mondani szokták.

Egy év múlva az a szerencse ért, hogy meghalt a közvetlen főnököm, egy öreg igazgató, aki öt évig egyfolytában szívta a vérem. Helyetteséről még nem gondoskodtak. Egy reggel megszólal a telefonom és a vezér titkárnője közli elfogódott és ünnepélyes hangon, hogy azonnal jelentkezzem a vezérigazgató úrnál. Elakadt a lélegzetem, valósággal megsemmisültem ettől a hihetetlen megtiszteltetéstől. Ugyanis köztudomású volt, hogy a vezérigazgató úr cégvezetőn alul még a köszönését sem fogadta senkinek, egyszerű közember pedig át nem léphette a küszöbét. Nem volt időm, hogy tépelődjem a rejtélyen, csupán az villant át zavaros fejemen, hogy most kell üstökön ragadnom a szerencsémet, mert úgy látszik, egy tüneményes karrier első lépéseit teszem meg. Gyorsan megfésültem a hajamat a zsebfésűmmel és megnedvesítettem az ajkamat, hogy egészséges külsőm legyen, aztán beléptem.

Őméltósága intett, hogy foglaljak helyet, mert éppen a berlini tőzsdével beszélt telefonon. Nagy összegek repkedtek a szájából német nyelven, közben lopasakat pislantott rám. Majd, amikor a beszélgetést befejezte, dinamikus egyéniségének teljes erejével felém fordult:

— Azért hívattam, fiatal barátom, mert merész kísérletre határoztam el magam: a megboldogult főnöke helyét magával kívánom betölteni. Adjuk meg a fiatalságnak a lehetőséget, hogy megmutassa képességeit . . .

Én okosan csillogó szemekkel néztem rá, hogy lássa, menynyire megvannak bennem, ezek a képességek. Ő pedig folytatta:

— Fizetésjavítást e pillanatban nem tudunk adni, de itt fog dolgozni a közelemben, személyes kontaktusban velem . . .

Kezét atyailag helyezte vállamra, s ebben a pillanatban ugrott nekem a kutya az asztal alól. Élesen csaholva ugrándozott a lábszáram körül, végül is megragadta a nadrágszáramat.

— Csiba te! — kiáltottam tiszteletlenül, de már kinn volt, nem tudtam visszaszívni. A vezér megsimogatta a kutyáját, aztán lemondóan, szomorúan legyintett:

— Baj van, fiam, nem szereti a kutyám . . .

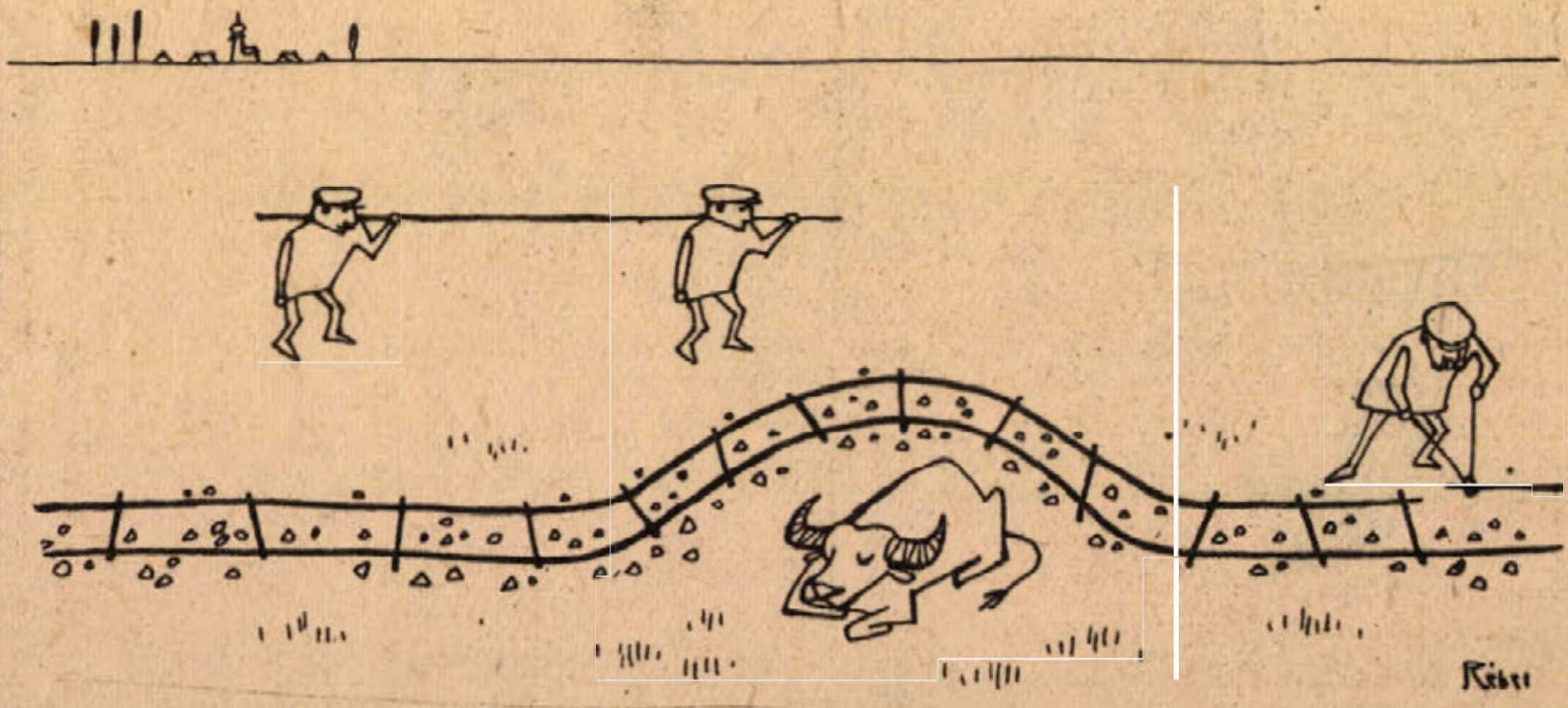
Nagyot sóhajtott és nyújtotta az ujjait. Így passzoltam el a karrieremet. Másnap áthelyeztek a harmadik emeletre egy sötét udvari szobába, ahol egész nap égett a villany.

Azóta nem szeretem a kövér daklikat és a vezérigazgatókat.

Gádor Béla

Építik a vasutat

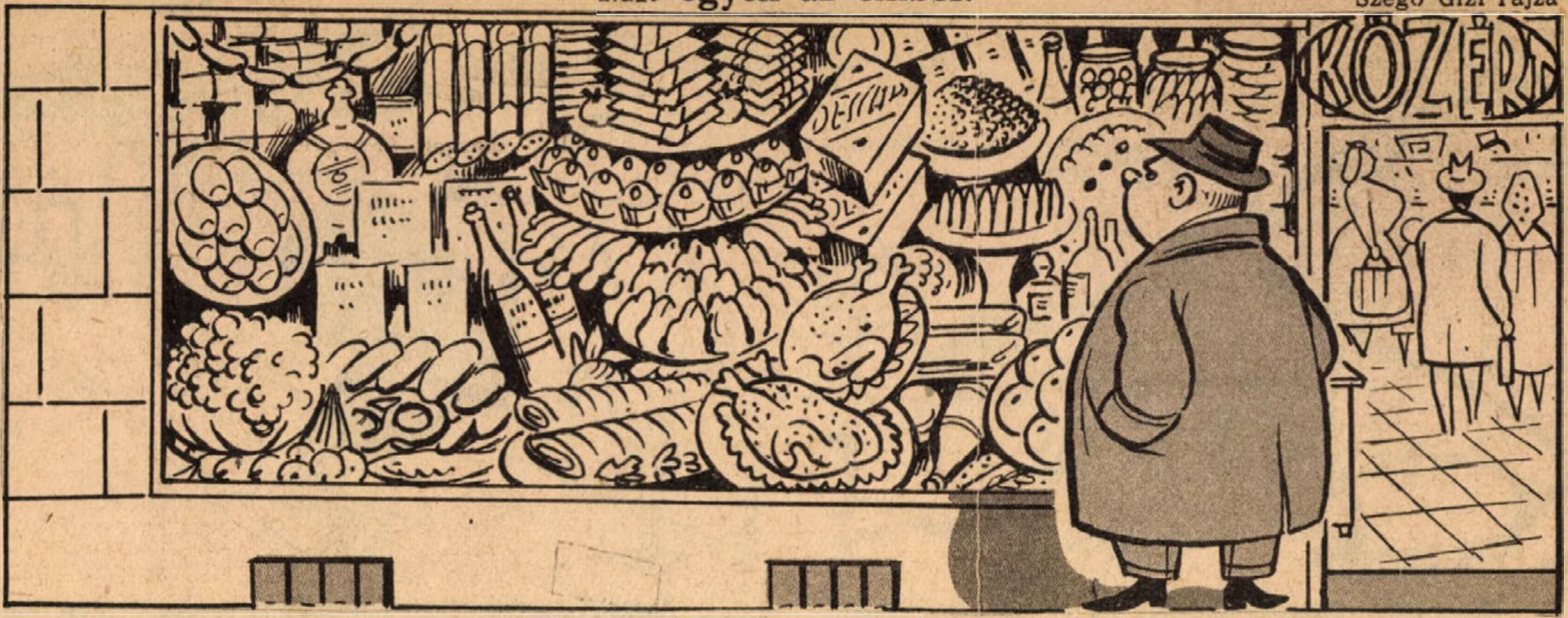
Réber László rajza

Az első forgalmi akadály.

Mit egyen az ember?

Szegő Gizi rajza

– De virsli, az persze nincs! . . .

Történet a három lektorról

Az öregedő költő a végét járta. Érezte, hogy már csak alig negyven éve van hátra, itt az ideje a halhatatlanságra gondolni. Összeszedte tehát azokat a verseit, amelyeket a legjobbaknak tartott, vagyis mindet, három ciklusba osztotta őket, aztán három példányban legépeltette s a vaskos kéziratcsomókat átadta három kritikusnak. Mind a háromnak ezt mondta:

— Teljesen megbízom az ítéletedben, barátom. A gyűjteményes kiadásból kihagyom tehát mindazokat a verseimet, amelyek neked nem tetszenek. Egyszerűen húzd ki a kéziratból, ami nem tetszik neked.

Másnap az első kritikus (mellesleg lírai költő maga is) telefonált, hogy elkészült a lektorálással. „Gyere fel hozzám.” A hangulat kedvéért feketét főzött neki a kritikus, majd a kellő pillanatban rátért a tárgyra:

— A három ciklusból kettő tetszik nekem, tehát azok jó versek. Én csupán az Ifjú szerelmet hagynám ki. Hogy aszongya a hajadonnak olyan piros a szája, mint a pipacs, olyan kék a szeme, mint a búzavirág és olyan szőke a haja, mint a búzakalász. Ez már elcsépelt.

— A búzakalász elcsépelt?

— Nem a búzakalász. A hajadon elcsépelt. Ezekkel a hasonlatokkal. Idejét múlta.

— A cséplés? De hisz még csak júliusban vagyunk.

— Nem a cséplés. A hajadon. Egy szó mint száz: ezt a ciklust töröltem. A többi jó.

A második alkalmi lektor egy hét mulva így nyilatkozott:

— Magam is munkásköltő vagyok. Éppen ezért töröltem a kötetből a munkásverseket. Hogy az asztalos csinálja a bölcsőt is, meg a koporsót is, ez már olyan régi és unalmas dolog, mint a bölcső meg a koporsó. Vagy hogy az ifjú lakatos, aki minden zárat egy perc alatt kinyit, nem leli kulcsát ama leányszív „furcsa zárjának”. Kérdem: hol itt a materializmus? Hol itt a realista-marxista világszemlélet? Sehol. A mai ifjú lakatos nem nyavalyog ilyen mafla idealista módon, ma, amikor a kétforintos zárhoz is *két* kulcsot adnak! Mondom: ez rossz, hát kihúztam. De a többi jöhet.

A harmadik kritikus, aki ifjú korában „Van Isten” című verseskötetével különösen egyházi körökben keltett méltó feltűnést, nyíltan emelte költőnkre ibolyakék szemét:

— Jó versek. Szép versek. Én ezt félóra alatt láttam. Csak éppen az istenverseket húztam ki a kötetből. Nézd öregem: az Isten divatját múlta. Manap? Amikor ötéves terv kell egy olyan kis vízierőmű megteremtéséhez? És akkor te jössz nekünk az Istennel, aki hat nap alatt teremtette a világot. De úgy is néz ki! Kontármunka, selejt, most aztán mi gürcölhetünk vele, míg valami használhatót teremtünk belőle. De a többi vers remek!

A Ludas Matyi tehát most abban a szerencsés helyzetben van, hogy — a papírhiány ellenére! — az őszülő költőnek a három neves lektor által jóváhagyott *egész* verskötetét leközölheti:

Hol a pénz? Hol a dicsőség?
Nem keresem ezt. Nem találom azt.
Hogy költő voltam, az lesz dicső, szép.
Szeretném megérni a halálomat.

(Ugyanis a két *első* kéziratoldal összeragadt, azon volt a *mottó*, amit egyik kritikus sem látott s így valamennyi engedélyezett.)

György Ferenc

Nem babonás

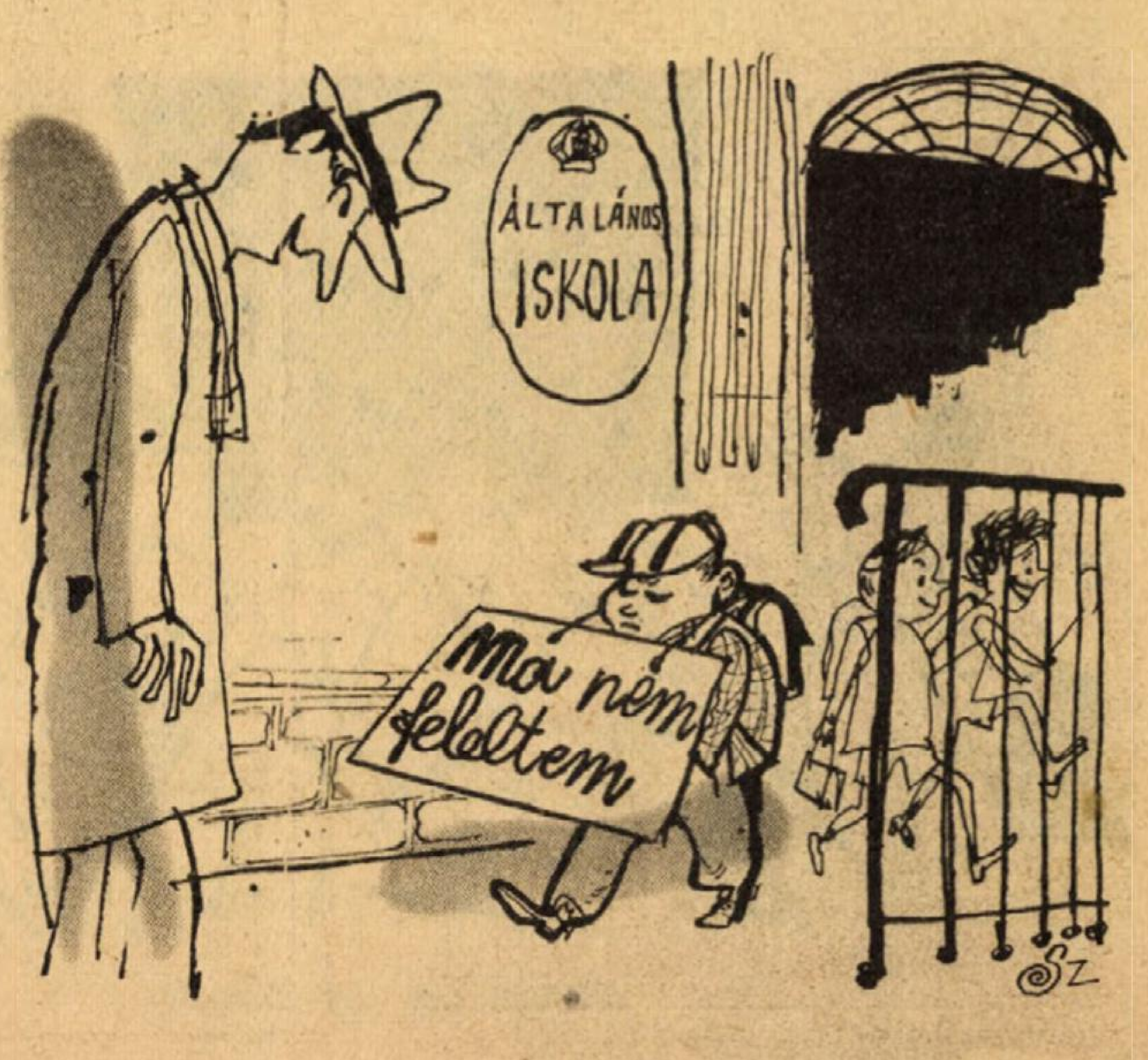
Vasvári Anna rajza

– Ne ijedj meg, ezt a macskát ismerem! . . .

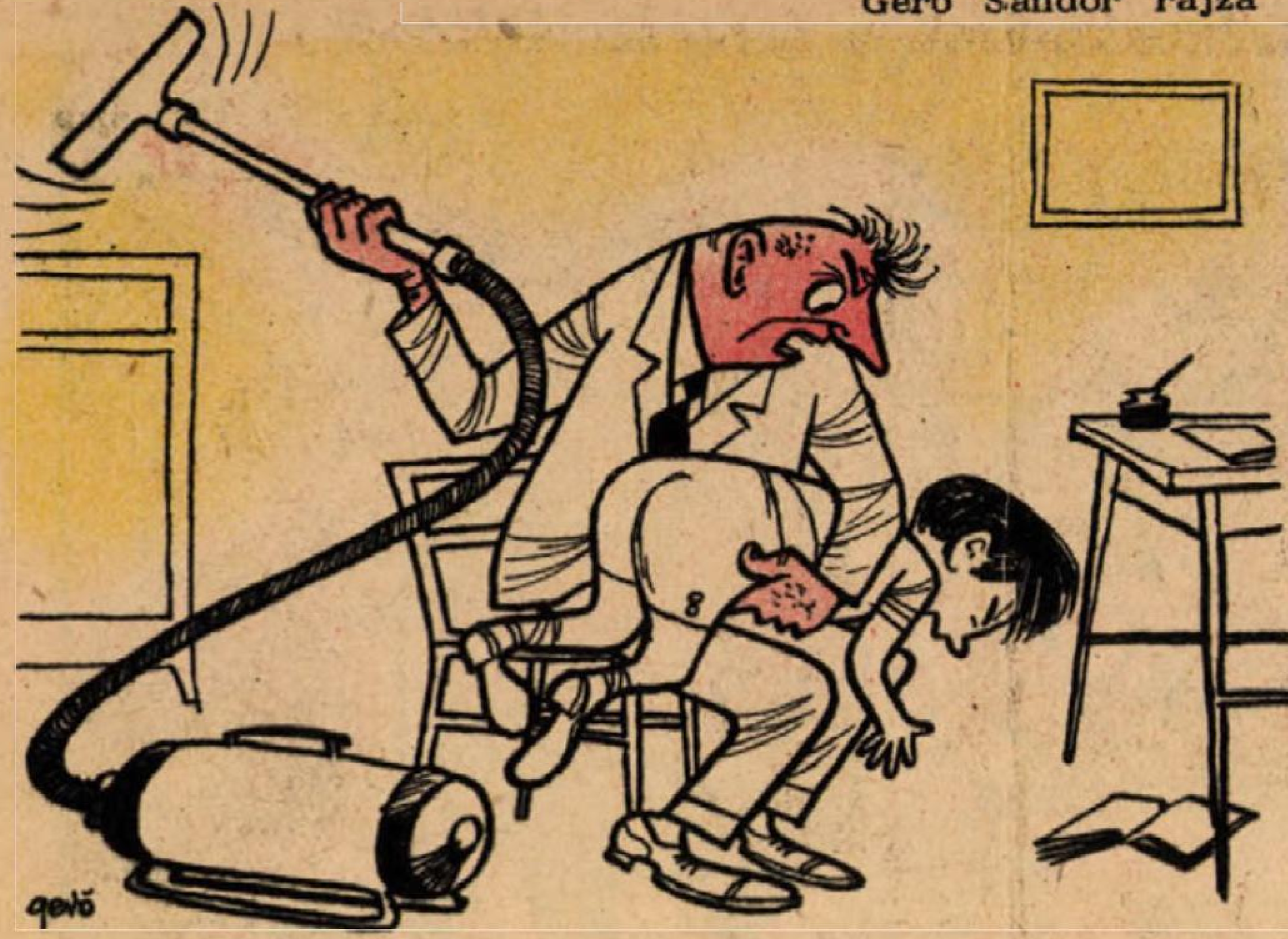
Nem szereti a fölösleges kérdezősködést

Szűr-Szabó József rajza

Gyakorlati példa

Gerő Sándor rajza

– Most majd megtanulod, hogy mi az az atomkorszak! Engem az anyám még prakkerral vert meg! ...

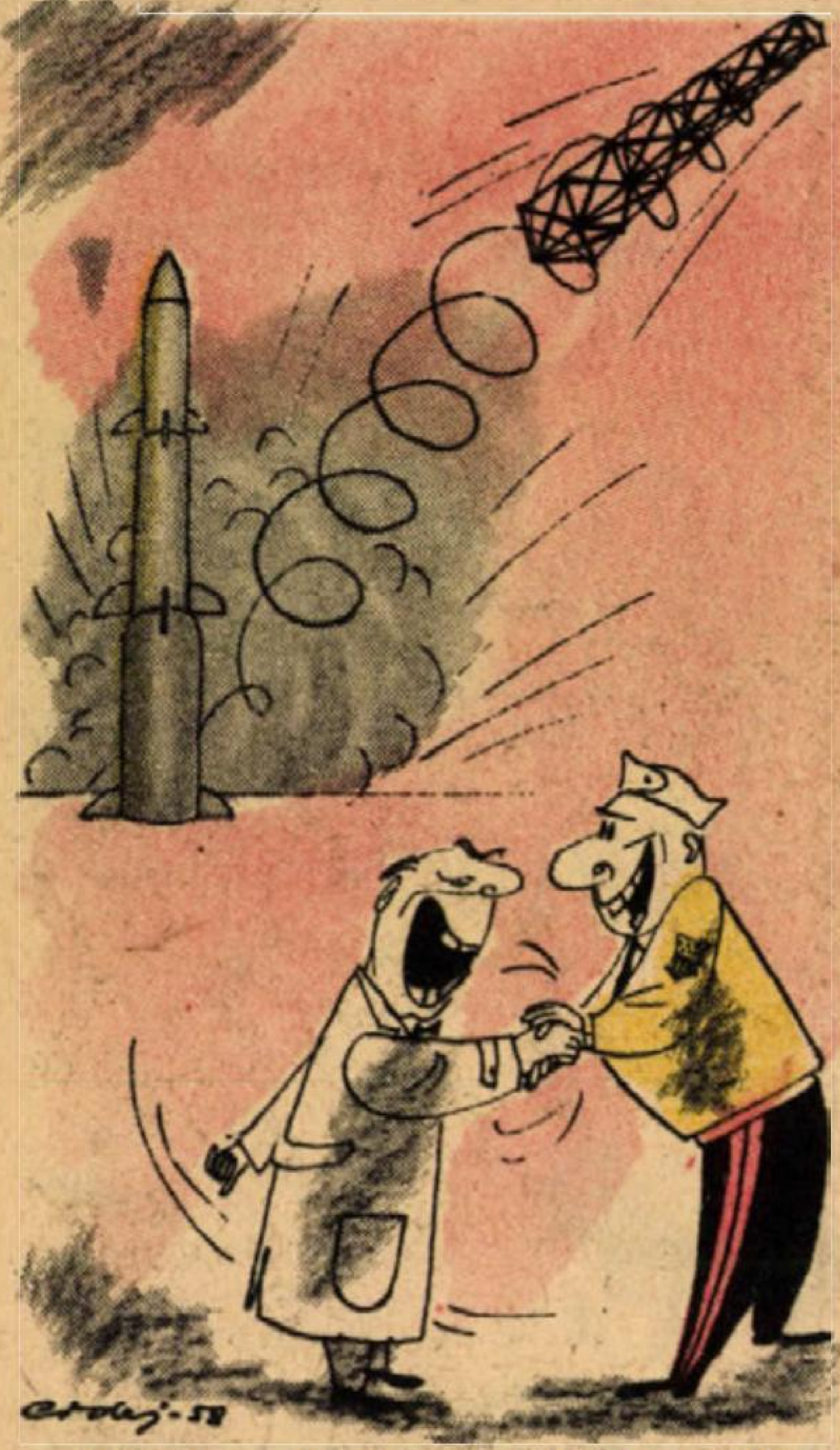
Váci utcán, Váci utcán...

Pusztai Pál rajza

– Képzeld, nappali fénynél akartam megnézni és most nem tudom, hogy melyik üzletből hoztam ki ...

Tudósok öröme

– Ez is valami! Legalább a kilövőpálya a levegőbe repült! ...

Dementia pentagonalis

— Doktor úr kérem, meglátogathatná a mai nap folyamán férjemet a hadügyminisztériumban? ... Nagyon jó lenne ... Gondolom ... valami ürüggyel ...

— Szívesen, Snyderné asszonyom — feleli a telefonba dr. Hood washingtoni ideggyógyász. — Ugyanazok a tünetek mutatkoznak, mint tavaly október elején, amikor az oroszok azt a hogyishívjákukat a világűrbe röpítették?

— Rosszabb — sóhajtozik Snyderné — sokkal rosszabb.

Az orvos egy óra múlva belép a Pentagonba. Minden oldalról üdvözlik, mert a hadügyminisztériumban sok páciense van már. Most az interkontinentális távolsági fegyvereket elhárító osztályon kopogtat.

— Halló, Doc! — üdvözli a doktort Snyder ezredes, aki éppen a nyitott ablaknál áll, az égboltot figyeli és minduntalan csettint ujjával. — Éppen munka közben talál, Doc.

— Hogy állunk az álmatlansággal, ezredes úr? — kérdi az orvos, éles pillantással figyelve volt paciensét.

— Hiszen tudja, hogy igen fiatal feleségem van — kuncog az ezredes — így könnyen elűzheti az ember az idejét (közben csettint), ha valami baj van az alvással ...

— Főnökével, a hadügyminiszter úrral bizonyára igen jól kijönnek mostanában? — kérdezősködik tovább az orvos.

— Semmiképpen sem tud (csettint) nélkülözni — bizonygatja Snyder —, én vagyok (csettint) a legfontosabb ember itt a Pentagonban.

Az idegorvos megsokallja a sok csettintést és megkérdezi:

— Bocsánat ezredes úr, de miért kell önnek minduntalan csettinteni az ujjával?

Az ezredes titokzatosan az ablakhoz húzza az orvost, a derült égboltra mutat és suttogva mondja:

— Az én trükköm. Így (csettint) tartom távol országunk földjétől az oroszok rakétáit.

— Hm, hm — vélekedik a megdöbbent orvos és mereven nézi a távoli kék égboltot — hiszen a közelben és a messzi távolban sem látni egyetlenegy orosz rakétát!

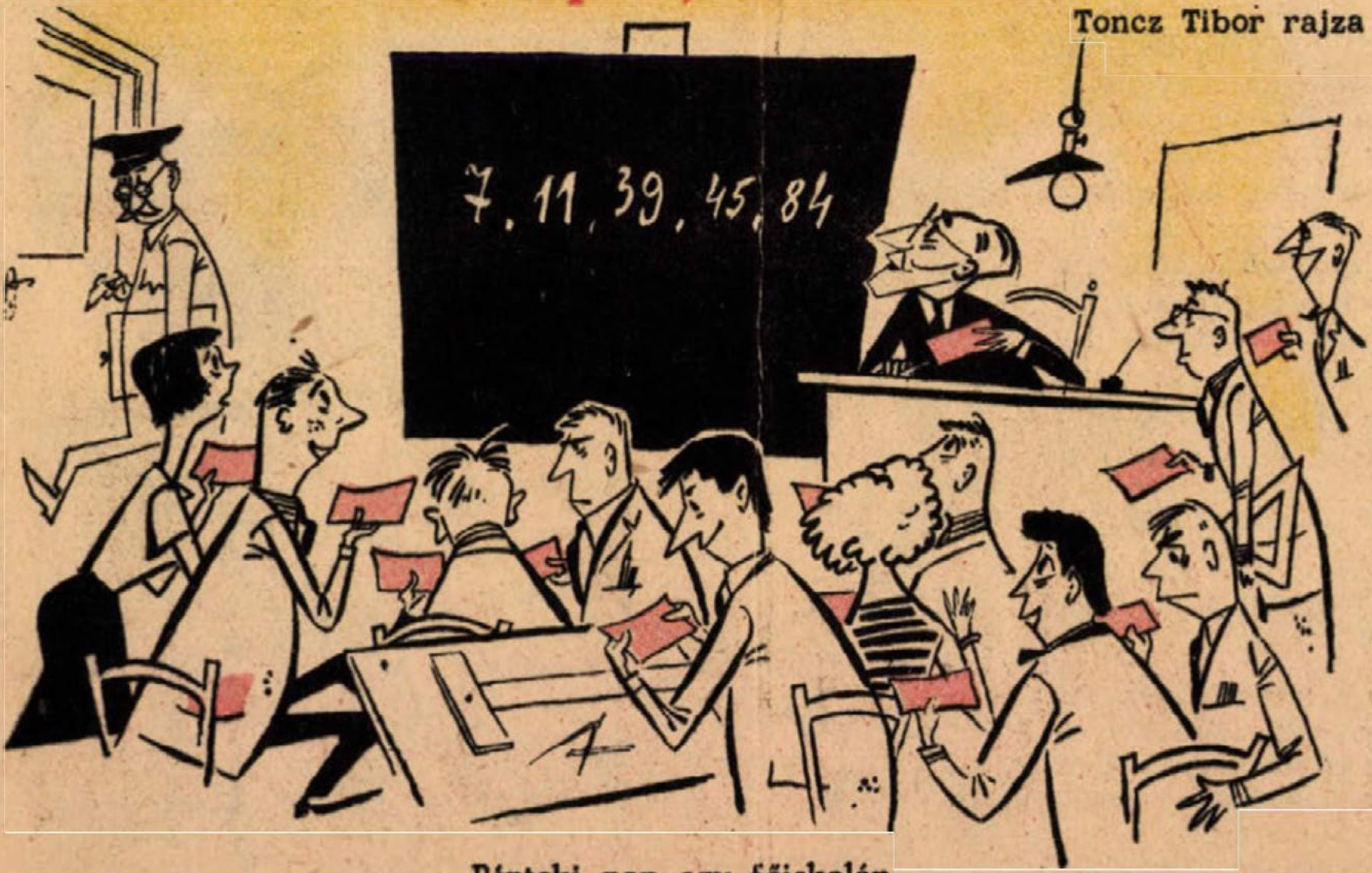
— Éppen ez az — szól diadalmasan Snyder ezredes — ebből láthatja, hogy mennyire (csettint) hasznára válik az én módszerem hazánknak!

Hermann Turowski

(A berlini Eulenspiegelből fordította: **Páris Pál**)

Kép a jövőből

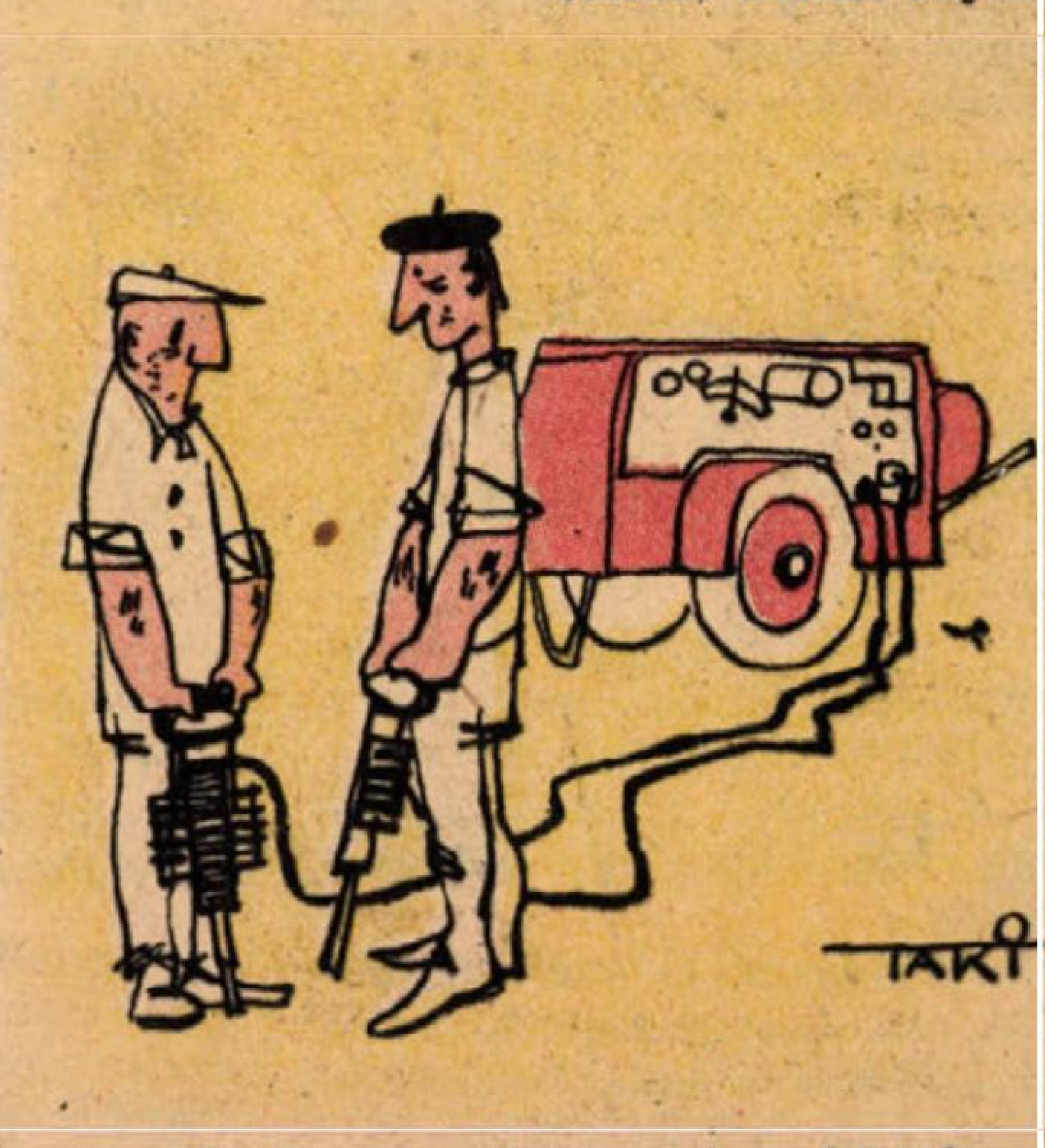
Toncz Tibor rajza

Pénteki nap egy főiskolán

Valahol Budapesten

Takács Zoltán rajza

– Na öregem, itt nyugodtan feltörhetjük az aszfaltot ... Nincs semmi hibája ...

A humor KÖNYVÉBŐL

SZÉLL KÁLMÁN hosszas huzavona után báróvá neveztetett ki egy erőszakos törtetőt, aki komoly áldozatot hozott a rangemelésért. Az ilyen alkalmakkor szokásos kihallgatáson az újdonsült báró belekezdett mondókájába:

— Köszönöm nagyméltóságodnak, hogy méltóztatott...

— Nem én méltóztattam — szakította félbe Széll türelmetlenül — hanem ön nem nyugodott.

FONTENELLE 80 éves korában a lakásán kereste fel Duval színésznőt. Ez még ágyban feküdt, majd pongyolát kerített magára és úgy fogadta az ünnepelt szerzőt.

— Látja, a maga kedvéért még fel is öltözöm.

— De a más kedvéért feküdt le — jegyezte meg Fontenelle mélabúsan.

SACHA GUITRYNEK 10 éves korában az apja séta közben két sou-t nyomott a kezébe, hogy adja át egy vak koldusnak. Amint ez megtörtént, az apja figyelmeztette:

— Ilyenkor egy rendes kisfiú megemeli a sapkáját.

— De hiszen vak — okoskodott Sacha.

— Mégis meg kell ezt tenned — oktatta az apa. — Hátha csak teteti a vakságot!

HELTAI JENŐ egy éjjeli kávéházban találkozott roppant testes műkereskedőbarátjával, aki éppen akkor soványító kúrát tartott.

— Milyennek találsz? — érdeklődött a barát.

— Olyannak, mint a Hold — felelte Heltai. — Növekszel, majd fogysz és csak éjjel vagy található.

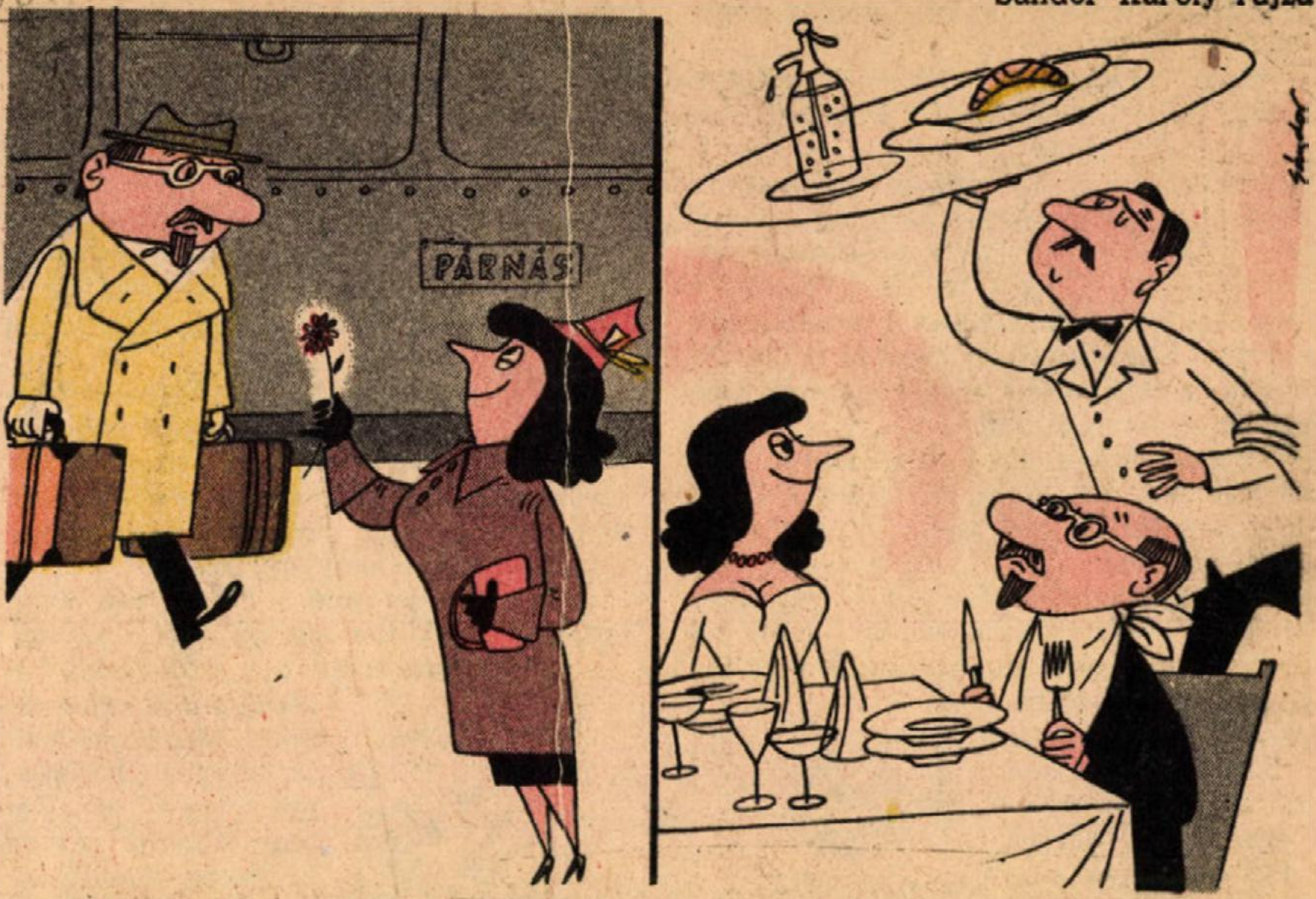
E heti hirdetésünk

– Ebből tessék venni... Én is ezt főzöm a férjemnek...

Takarékoskodunk a reprezentációval

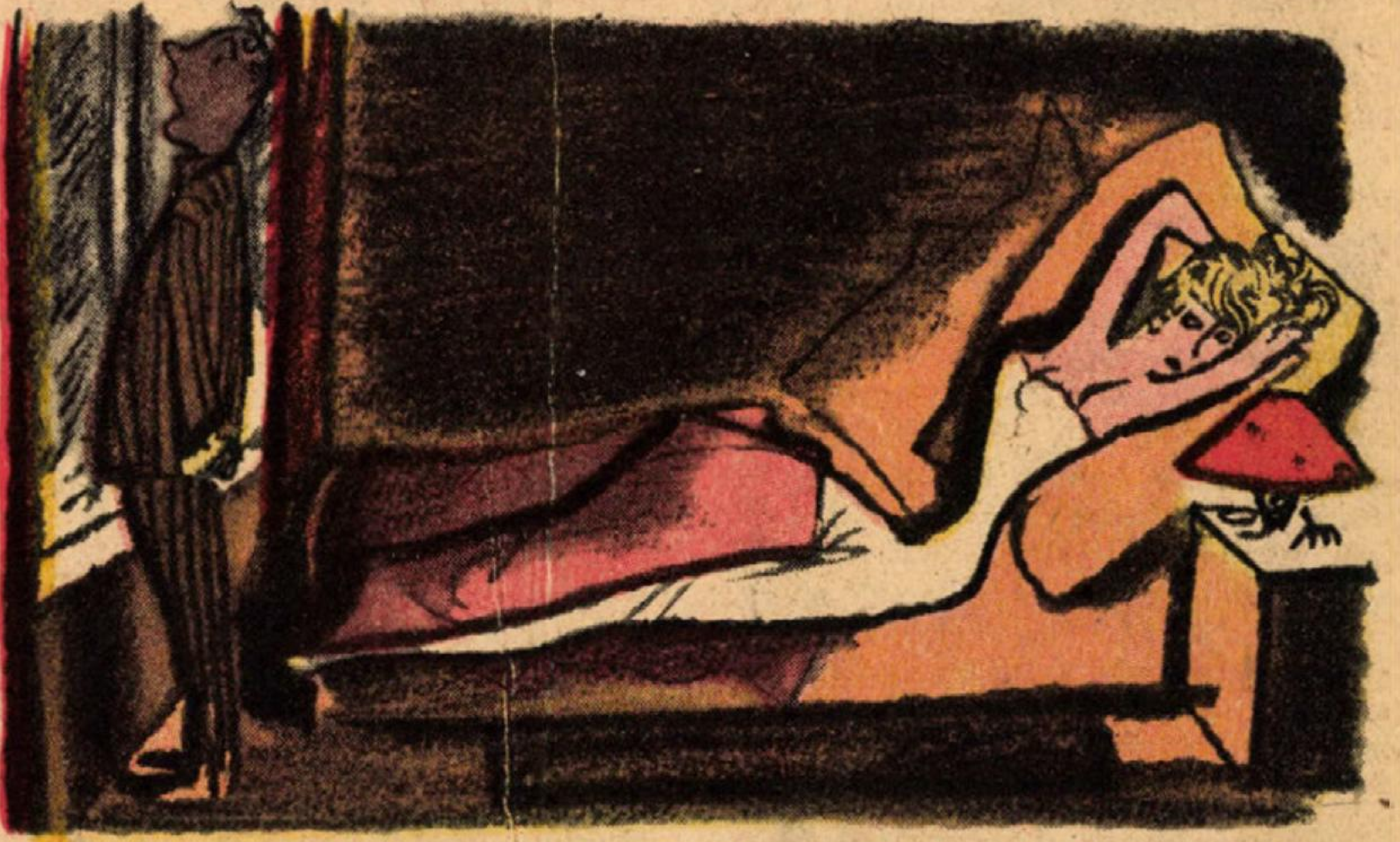
Sándor Károly rajza

...a vendéget virágcsokorral fogadták... ...majd banketten vett részt...

A férj dilemmája

Szűr-Szabó József rajza

– Mit lehet ebben a pocsék időben csinálni?!

EZ IS KOOPERÁCIÓ!

Vasvári Anna rajza

SZERÉNYSÉG

A költő ötvenedik születésnapját ünnepelte . . .

Ahogy visszanézek erre a mondatra, amely írógépem betűi alól kiszaladt, rájövök, hogy nem jól adtam vissza a tényállást. Mert az igazság az, hogy a költő bágyadt mosollyal az ajkán, mahagóni íróasztala mellett ült, miközben arra ügyelt, hogy előnyös profilt nyújtson a fényképésznek és a piros vászonkötéses politikai kiadványoktól roskadozó könyvállványa előtt korán kopaszodó feje kedvezően érvényesüljön.

Az ünneplés terhes volt számára. Tisztelőitől csak azt kérte, őt ünnepeljék és ne a naptári napot, mert az úgyis az örökkévalóságé lesz. Mégis, ez a nagy emberjárás, az egymást követő szerencsekívánók, halk, bizalmaskodó hangú tanácsok, amelyekre mosolyogni kell és köszönetet mondani, nagyon kifárasztották.

Közben meg kellett játszani a megelégedett és derűs lelkű embert, de számontartani azt is, ki jött el és milyen muzsikája volt annak, amit mondott, ki nem jött el és mások elejtett szavaiból felcsípni, jön-e később, vagy tüntetően távoltartja magát. Unta már az egészet és szeretett volna távol lenni. Valahol messze, ahol csend van és egyedüllét, félhomály és biztonság arra nézve, hogy nem nézi őt senki, nem bámulják kíváncsi és irigy szemek, de legyen valami kapcsolata mégis az eseményekkel, hiszen ez az ő tömege, hozzájöttek, az ő születésnapjára.

Ha például a mennyezetbe fúrt lyukba illesztett nagyítólencsén keresztül a padlásról figyelhetné, mint ünneplik és kívülről szemlélhetné az egészet, de önmagát is, amint unott arccal a karosszékben ül és fogadja a nyájas arcú hódolók kézfogását. Külső cifraságoktól megcsömörlött, egyszerű lelkének ez lenne a legteljesebb elégtétele. A lencse sugara ugyanakkor hatoljon be a koponyacsontok mögé és ő onnan felülről láthatná a szavak mögé rejtett gondolatokat, ellenőrizhetné, mint vibrálnak az agytekercsek között a szavakkal ellentétes érzelmek, titokban figyelhetné, mi van az arcokra erőltetett maszkok alatt. Azt is el kell dönteni, miért áll következetesen az ajtóban Józsai, ez a piszok, ez az erkölcsi hulla és mit súg oda minden belépőnek, milyen irányba akarja befolyásolni a feléje közeledőket. Ördögi vigyora nem sok jót árul el. Van pofája ide jönni ünneprontónak!? Azt hiszi, hogy „Az élet nem fenékig tejfel” című önéletrajz-förmedvényével döngetheti az irodalom kapuját, de oda az ilyen Józsaik részére nincs bejárás . . .

— Rosszkedvűnek látszik, Mester! — szólt hozzá a fotoriporter. — Szeretném, ha a képem megelégedését váltaná ki . . . Kérem, könyörgöm, mosolyogjon egy kissé . . . Úgy! Köszönöm . . .

— Fáradt vagy talán? — kérdezte Oszkár, a festő. — Nem szeretem ajkad szélén azt a fanyar, lebiggyedt mosolyt. Ez olyan lelki beállítottságra vall, amely nem illik a mai nagy naphoz. Hogy úgy mondjam: nem quadrál . . .

— Ah, a mai nap . . . Örökösen ezzel untattok . . . Mikor lesz ez már a múlté?

— De hiszen rólad van szó! Téged ünnepel ma az egész ország! Mindenki tudja, hogy a „Kislány, hol vagy?”, a „Rezegj lelkem!” és az „Eljövök érted” című kötetek halkszavú költője kerüli a zajt, a tömjénezést. Szerény vagy, rendben van, tudomásul vesszük, így is illik. De most az egyszer légy úrrá magadon, tisztelőid is elvárják, tarts velük közvetlen, személyes kapcsolatot . . . Hogy úgy mondjam: lelki viszonyt.

— Lelki viszony . . . A verseim! . . . Ne kérjenek többet!

— Az egész ország olvasóközönsége, minden művelt ember . . .

— Figyelmeztetlek, ha nem tudnád: verseimet külföldön is ismerik!

— Annál inkább! Elmondhatod magadról, hogy az egész világ ismer. Minden művelt nyelven olvasnak. Neved a világirodalomé. Verseidet az iskolában tanítják és aki ezentúl a világra jön, meg kell hogy tanulja Kászoni Zénó nevét. Nem nagyszerű ez? Hogy úgy mondjam: kongeniális.

A költő, a szerény Kászoni, összeráncolt homlokkal fordult a festő felé:

— Hogy mondtad? Aki ezután születik?

— Na igen! Az eljövendő nemzedék minden egyede . . .

— És azok, akik eddig éltek? Az a sok száz millió ember? Sajnálom őket . . .

— Nem értem. Miért?

— Mert hiába éltek. Mit ért az ő életük, ha meghaltak, anélkül, hogy a nevemet ismerték volna . . .

Vigyázó Sándor

VENDÉGÜNK

A szófiai „Sztarsel” szatirikus hetilap főszerkesztője, Dimiter Cselkas elvtárs a Ludas Matyi vendégeként Budapesten tartózkodott.

Illatok

Imádlak városom, te illatok völgye, szagok tengere, hol sziget van a folyó közepén s a szigeten rózsalugasok és jázminkertek.
Parkjaidban hársak illata bódítja az ifjú szerelmesek kicsiny szívét.
Akácok nyílnak a Rózsadombon s levendulát árulnak a Nemzetinél . . .
Ó, autóbuszok és villamosok, mozik előcsarnoka, süppedő zsöllyék a színházak nézőterén,
kik telve vagytok nyaranta asszonyaink és leányaink mámorító illatával!
És fodrászszövetkezetek! Hol szép fiúk hullámos üstökét dörzsölgetik kábító kenőcsökkel!
Illatok völgye!
Budapest! Te szagok tengere!
Hol drogériák nyitott ajtaján drága parfőmök illata száll ki a légbe — kánikulában . . .

Most csukva az ajtók.
Ősz jött s jön a tél is!
Kopárak a parkok.
Így visz magával rohanva bennünket az idő . . .

Ámde azért a szagok minket soha sem hagynak cserben.
Fázós testünket minthogy már télikabátok ölelik át,
orrcimpánkat új mámor hatja most átal:
tele van a város a naftalin szagával!

Osváth Tibor

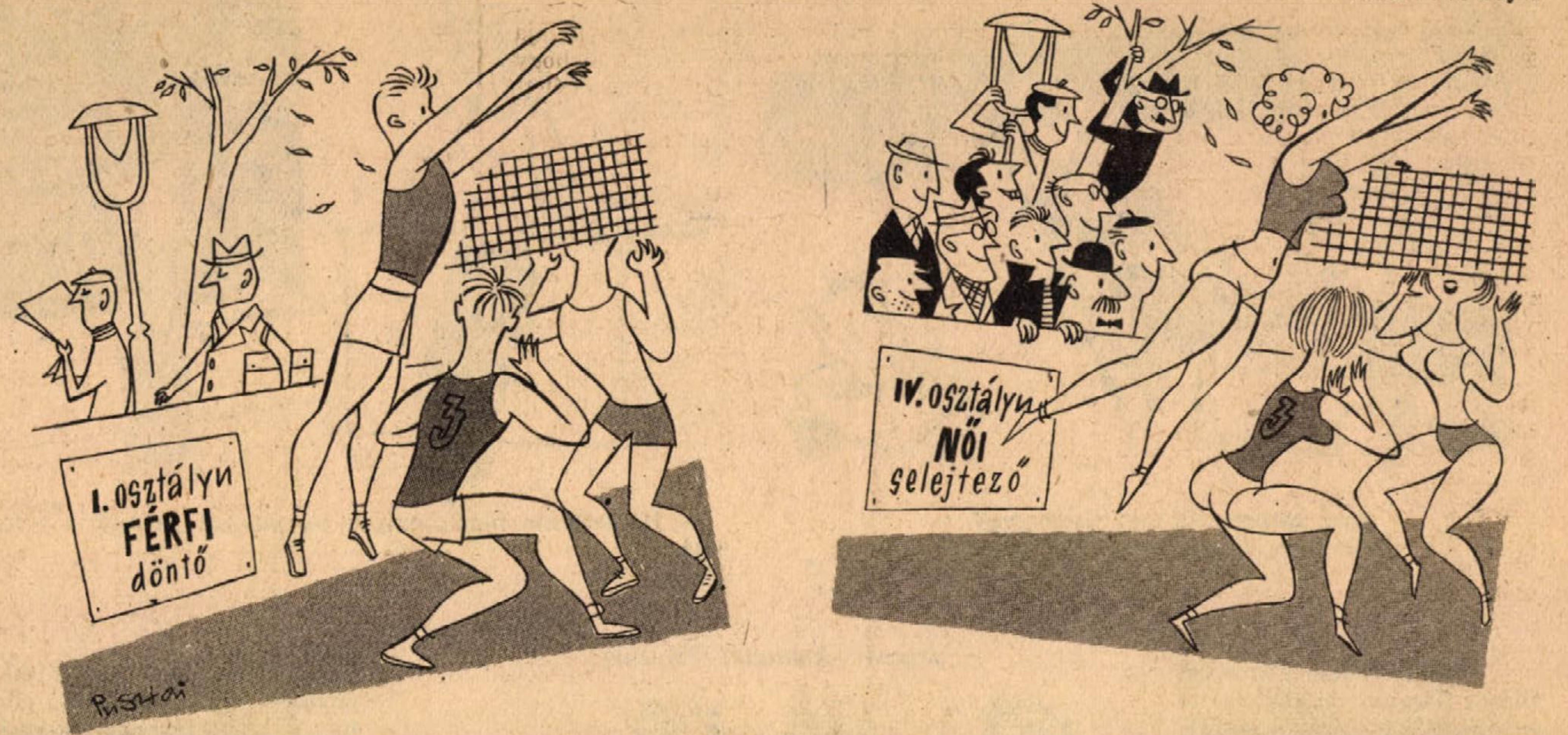
Hegedűs István rajza

HASZNÁLJUNK KI MINDEN PERCET

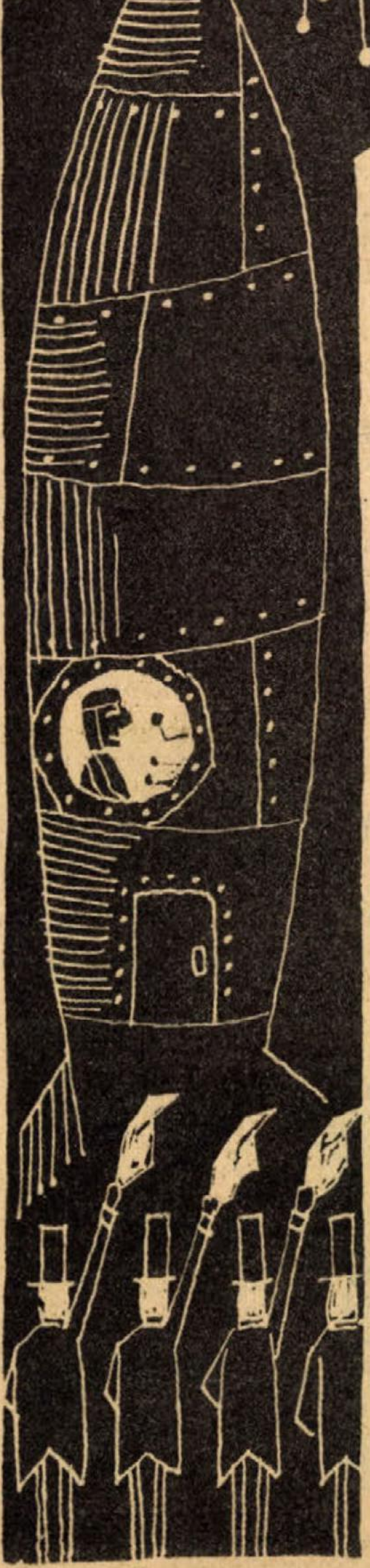

Sportrajongók

Pusztai Pál rajza

MAGASZTOS PILLANAT

Ez a jelenet a Bátor Tudós villájának kertjében játszódik, körülbelül kétszázötven év múlva. A kertben, arra alkalmas helyen az első űrhajó. Néhány perc múlva indul a Holdba. Körülötte technikusok, mérnökök, különféle társadalmi szervezetek képviselői s az ünneplő egybegyűltek. Riporterek, filmoperatőrök, zenekar kürtökkel és harsonákkal. A Bátor Tudós, a magaszerkesztette űrhajó első utasa, útiruhájában már ott áll a rakéta bejárata előtt, sápadtan és elszántan. Szép, törékeny és fiatal hitvese büszkén és boldogan könyököl a villa teraszának korlátjára, onnan szemléli az ünnepséget. A mikrofon előtt egy idős szónok, zsakettban, kezében cilinderét tartva. Ősz fürtjeivel szelíden játszik az áprilisi szellő. Érces hangja finoman reszket:

Szónok: ...és végül az össz-emberiség nevében kívánok sikeres és szerencsés utat az első űrhajó vakmerő utasának, aki dacolva a világűrben reá váró száz ismeretlen veszéllyel, íme most a Holdba repül s ezzel valójában új korszakát nyitja meg az emberiség történelmének, magasra emelvén az emberi akarat, a tudás és a haladás zászlaját. Valóban, tisztelt barátaim, egy új, magasabbrendű és tisztultabb korszak első perceinek vagyunk tanúi most, amidőn a földi ember először hagyja el a Glóbuszt, hogy megjelenjék más égitesteken. Indulj hát utadra, hős férfiú s térj vissza jó egészségben szeretteidhez, hitvesed s az egész emberiség őszinte örömére!

A szónok virágcsokrot nyújt át a Bátor Tudósnak s hosszan kezet szorít vele. A zenekar rázendít. A közönség tapsol. A Bátor Tudós kulcs-csomót von elő a nadrágzsebéből s kikeresvén a megfelelő kulcsot, kinyitja az űrhajó ajtaját. Belép rajta, a következő pillanatban már az ablaknál áll s megilletődött arccal integet. Kintről a fehér zsebkendők százai integetnek vissza. A közeli toronyóra elüti a delet, elérkezett az indulás pillanata. A kilövőszerkezet körül sürgölődő technikusok vezetője, egy szikár mérnök, gőzsíppal jelt ad s egyidejűleg megnyom egy gombot. Egyre erősödő sistergés, majd hatalmas robbanás. Az űrhajó szemmel alig követhető gyorsasággal felrepül, csak egy vékony fehér füstcsík és enyhe benzinszag marad utána. De pillanatok alatt az is eloszlik.

A közönség tolong a kijárat felé, hogy kiki autójába szálljon. Néhányan az ég felé meresztgetik a nyakukat, de persze már semmit sem látnak.

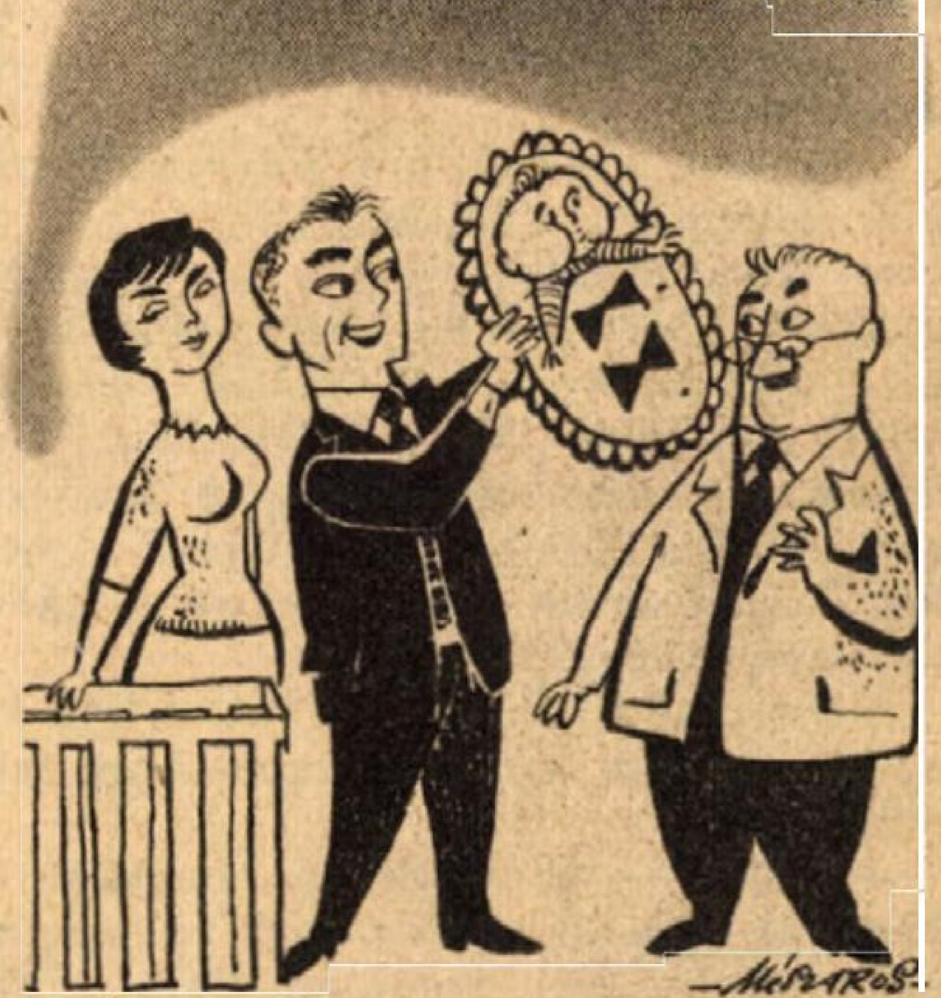
A Bátor Tudós hitvese apró, de gyors léptekkel szobájába siet, leemeli a telefonkagylót és tárcsáz.

A hitves: Halló, te vagy az, Dezső-nyuszi?? Elment. Jöhetsz.

(t. l.)

Nagyvonalúság

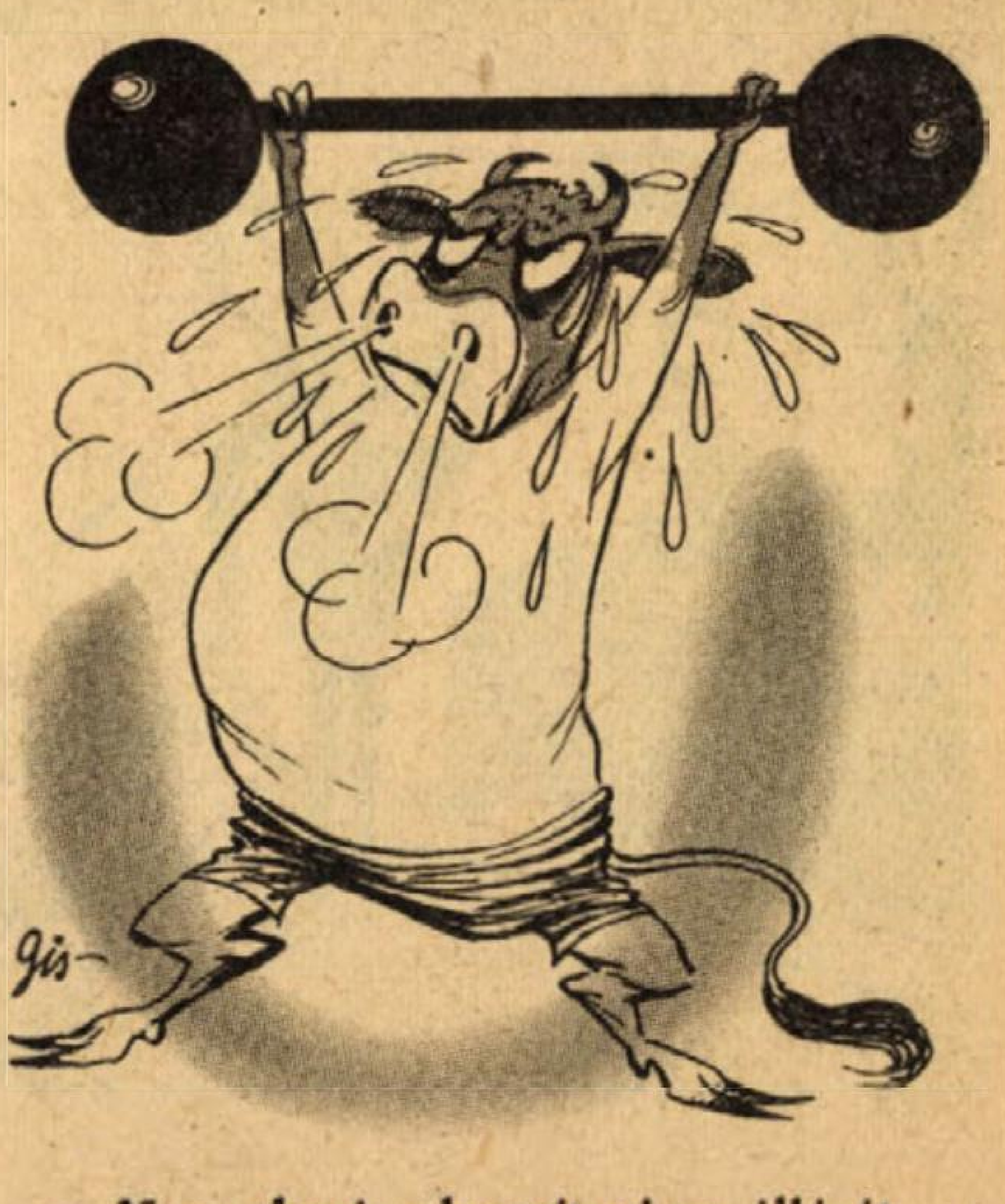
Mészáros András rajza

– Ő még csak a prototípus. A széria ezután következik!

Kicserélik a TSZ-ek gyenge apaállatait

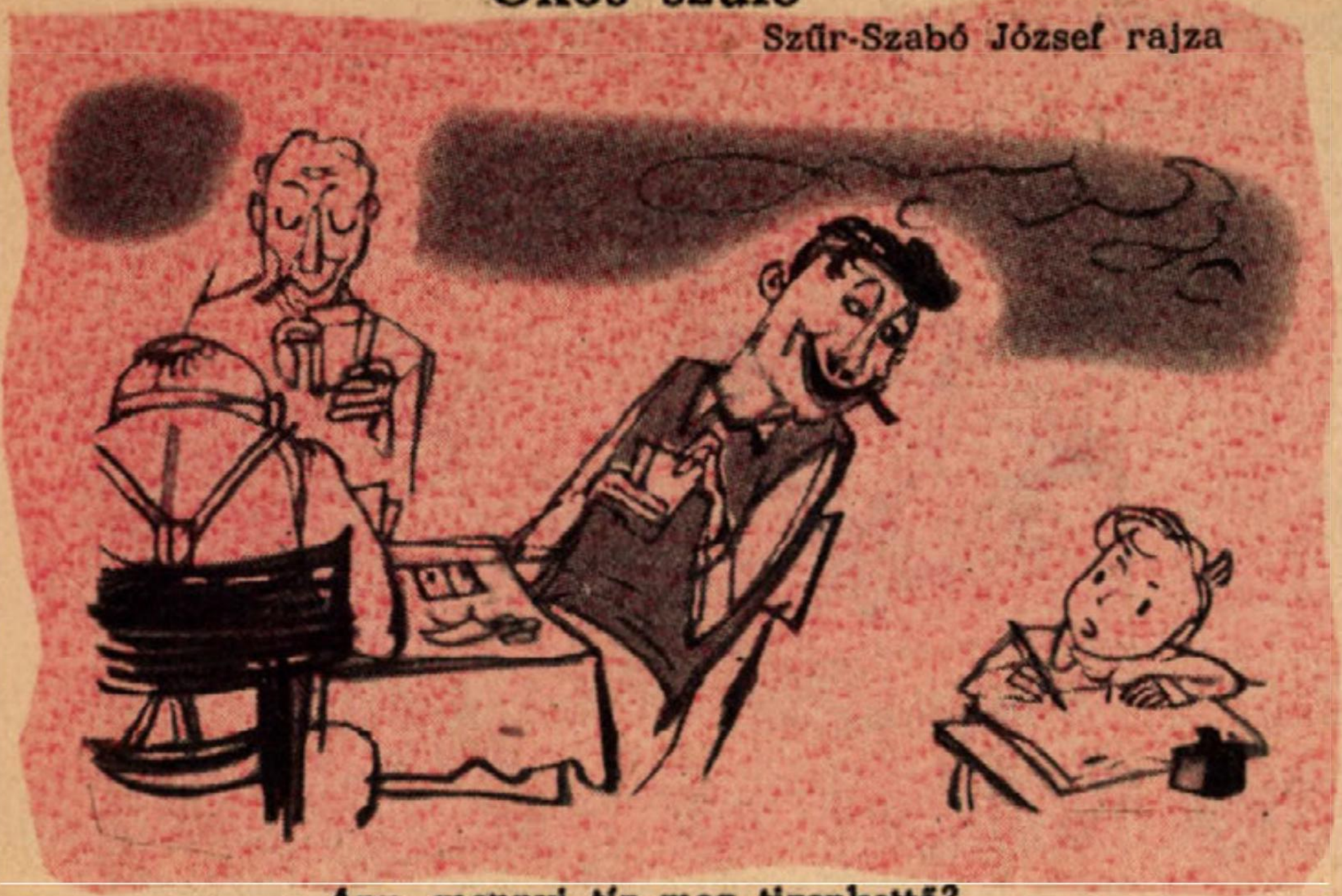
Szegő Gizi rajza

– Nem akarja elveszíteni az állását . . .

Okos szülő

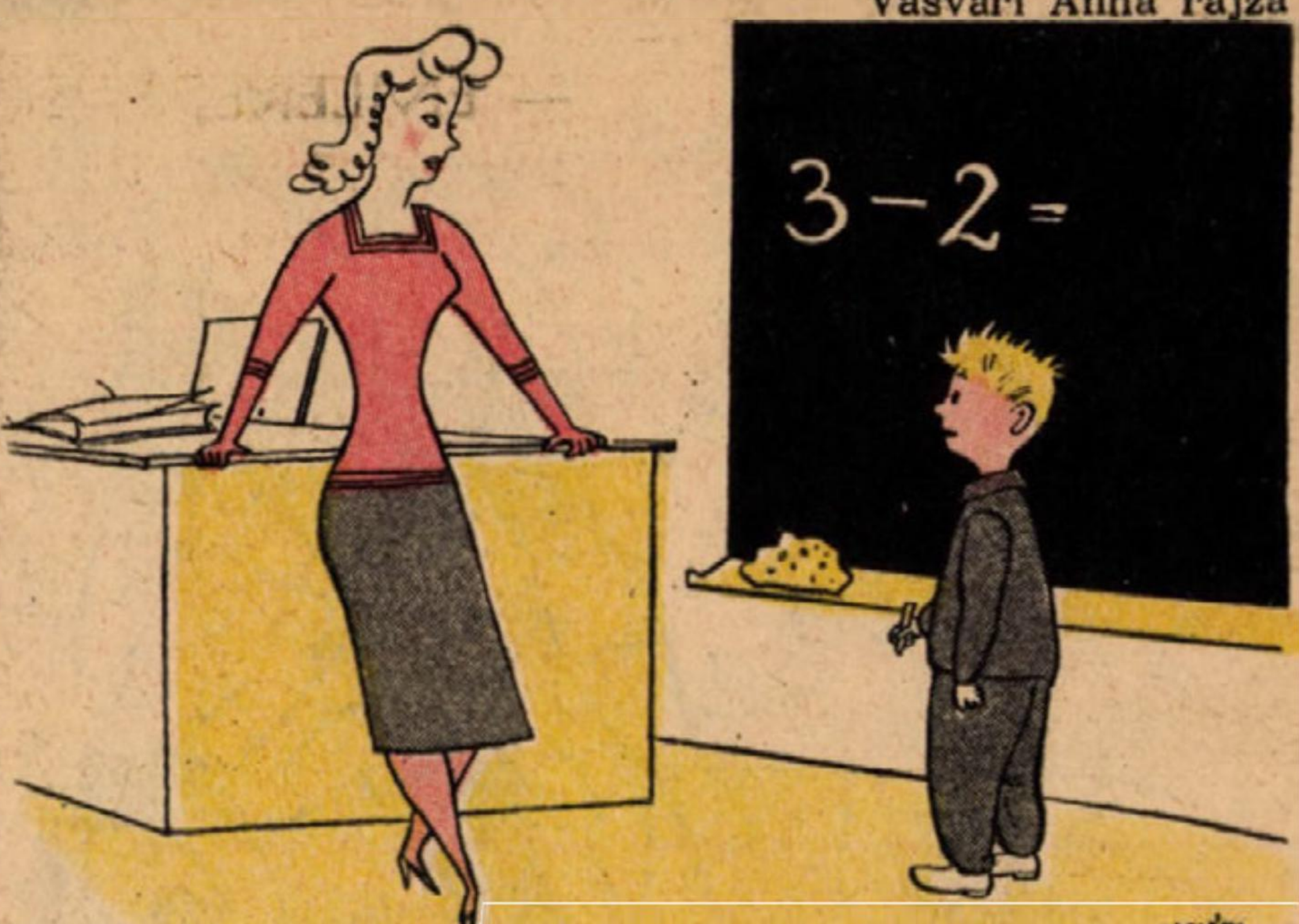
Szűr-Szabó József rajza

– Apu, mennyi tíz meg tizenkettő?
– Az fiam, fuccs!

Okos gyerek

Vasvári Anna rajza

– Ha tetszene tudni, milyen jól áll Ági néninek a piros szín...

Jegorov—Poliscsuk—Privalov:

Ez aztán az önéletrajz!

A megüresedett állatorvosi állásra hárman pályáztak. A sertéstenyésztő termelő szövetkezet igazgatója szabatosan és megfellebbezhetetlenül adta elő a követelményeit:

— Nekünk olyan ember kell, aki alkalmas a tudományos munkára és kitűnő ajánlásokkal rendelkezik az állatvilágban.

Futtában átnézte két folyamodó rövid életrajzát és kijelentette:

— Nem felelnek meg. Az egyikük gyakorlati ember, de nincs elég szakmai iskolázottsága. A másik tudományos munkatárs, de a gyakorlati munkához dunsztja sincs! Még a kandisznót sem tudná megkülönböztetni a vízilótól! Igényesnek kell lennünk a káderek megválogatásában.

A harmadik önéletrajz valósággal kiugrott a többi közül a terjedelmességével.

— Ohó! — gondolta az igazgató. — Azonnal látja az ember, hogy ennek az embernek van mondanivalója! Érdekes.

És az igazgató elmélyedt az olvasásban.

„Egy gyógykovács családjában születtem — írta a folyamodó. — Amikor iskolába kerültem, jó atyámat kinevezték állatorvosi főigazgatónak a területi központba Nagybátyámat, jó anyám testvérét, mint a járás legjobb vadászát ismerték szerte. Anyámat az állatorvosi múzeum tudományos munkatársa gyanánt tisztelték, nővérem pediglen a nyolc általános iskolát kitüntetéssel végezte. Amidőn befejeztem iskoláztatásom nyolcadik évét, jó atyámat kinevezték a Főbaromkikészvához felelős munkatársnak. Négy évig volt szerencsém a felelős munkatárs fiának minőségében élni, minekutána jó atyámat ugyanebben a munkakörben még magasabb posztra emelték. Jó anyám ezen idő alatt megvédte jelölti disszertációját. Nőtestvérem bevégezte az egyetemet, nagybátyám pedig, a sport nagymestere, köztársasági bajnok lett lőpadi és lőpadmenti lövészetben. A tízéves iskolát mint magántanuló végeztem el doktor Iván Ivánovics Ivanova-Ivánovszkij vezetése és személyes pártfogásával, aki is jó atyám részéről tulajdon unokabátyám

Ami pedig a többi rokonaimat illeti, legnagyobb figyelmet érdemel nővérem férje, Kugyejarov elvtárs, szeretett járásunk tanácsának elnöke, valamint kedves nejem testvérbátyja, Sznyezskin V. V., az érdemes művész.

Jelen pillanatban a Főbizottság elnökhelyettesének fia vagyok (egyrészt), valamint a tudományos kutató szektor vezetőjének (másrészt).

A megkívánt igazolásokat, valamint jó szüleim fényképét mellékelem.

Szakmai képességeimet és kitűnőségeimet jó atyám sajátkezűleg írt jellemrajza igazolja, melyet atyám fényképével együtt ezennel mellékelek...”

— Remek jelölt! — mondta az igazgató a Főbizottság elnökhelyettesének a fényképét nézegetve. — Így kell önéletrajzot írni, kimerítően, minden részletre kitérve! Akkor nem fordulhat elő semmiféle félreértés!

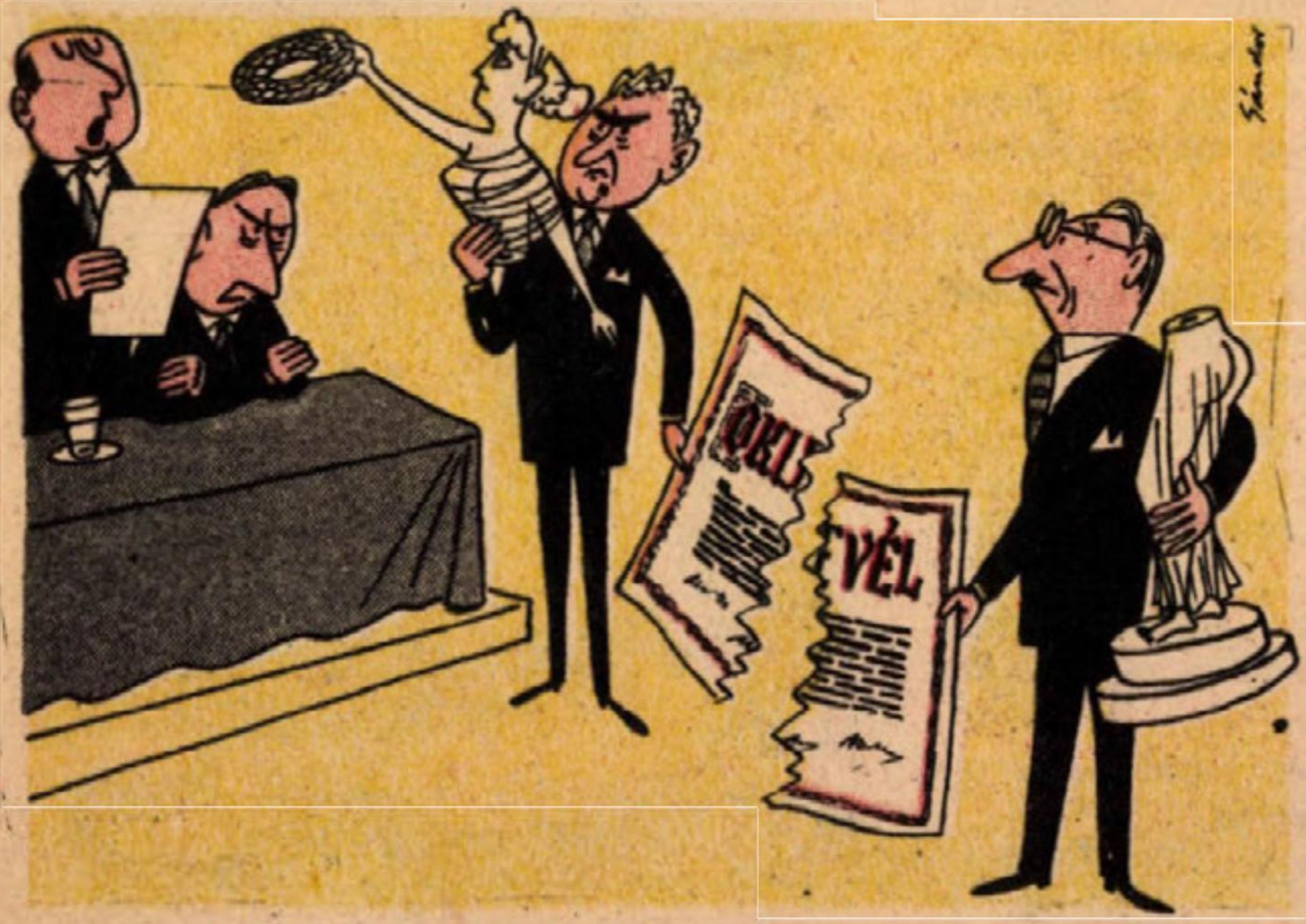
A sertéstenyésztő szövetkezet feje, miután feltárcsázta a kívánt számot, megejtő hangon fuvolázta:

— Julia Ivanovna! Bent van a főnök elvtárs? Ah, foglalt! Akkor legyen szíves megmondani neki, hogy a kedves fiát állományba vettük!...

Oroszból fordította: **Pogonyi Antal**

Eredményhirdetés

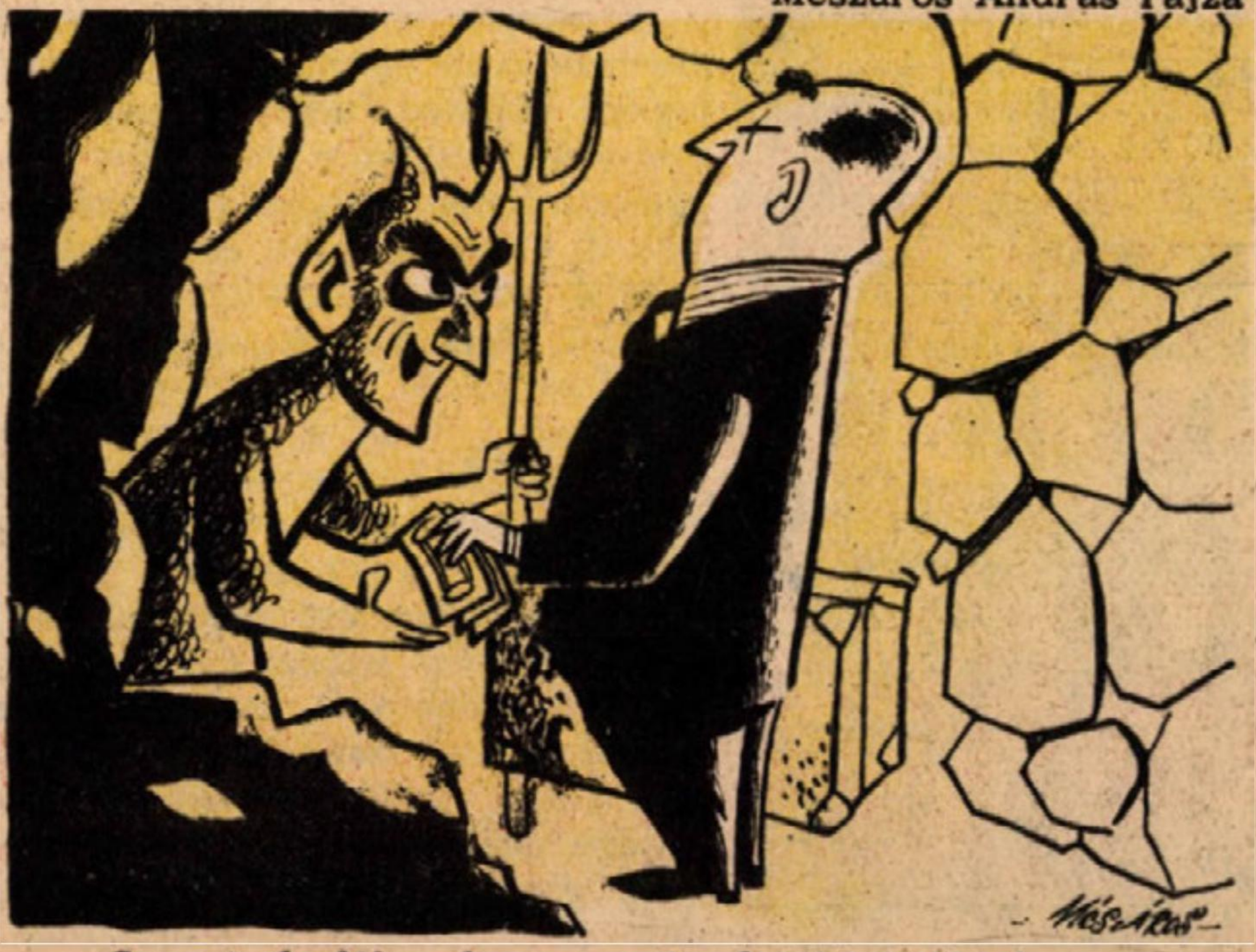
Sándor Károly rajza

A zsüri az első díjat megosztva adta ki:::

Mi mindenre jó a borravaló?

Mészáros András rajza

– Semmi akadálya, hogy uraságodat átirányítsuk a mennyországba.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— EMLÉKEZÉS EGYRŐL, MÁSRÓL —

Kilakoltatottak

Szűr-Szabó József rajza

— Tudtál lakást szerezni?
— Sajnos, sehol, semmi . . .

Leánykérés

Szegő Gizi rajza

— Higgye el, édes tanácsos úr, csak örömkönnyek . . .

A rádió előtt

Várnai György rajza

Teljes készültség

A címrengetegben

Várnai György rajza

Kirakatnézők . . .

Hegedűs István rajza

ILLÉS BÉLA

Játék

1927 novemberében Berlinből Moszkvába látogatott Réz Andor, magyar marxista kritikus, aki majd két évtizeden át igen pozitív szerepet vitt az emigráns irodalomban. A Kommunisták Magyarországi Pártjának moszkvai képviselete engem bízott meg, hogy mutassam meg Réznek a várost. Megkérdeztem tőle, hogy mit akar látni. Sokat akart. Három-négy nap alatt többet akart megismerni Moszkvából, mint amit én három-négy esztendő alatt megismertem.

Kora reggel indultunk el — gyalogszerrel — várost nézni. Egy szakállas öregember jött velünk szembe. „Nézd, itt jön Kalinin!" — súgtam Réznek. Egy többszázados kápolna mellett mentünk el. „Itt keresztelték meg Nagy Péter cárt!" — közöltem barátommal. Egy hatalmas saroképületre mutattam. „Ezt a házat foglalták vissza az ellenforradalmároktól 1918 nyarán a magyar internacionalisták, Kun Béla vezetése alatt." „Ez Budjonnij!" — kiáltottam, mikor egy nagybajuszú katona ment el mellettünk.

Nagyon lelkiismeretlen voltam. De Réz elégedett volt, sőt, boldog. Hisz' másfél-két óra alatt több jelentős embert és több történelmi helyet látott, mint más halandó egy hosszú élet folyamán. Elkísértem őt a Kommunista Internacionálé végrehajtó bizottságának székházához és ott elbúcsúztam tőle. Hálálkodását szerényen elhárítottam. A Komintern

székházának lépcsőházában Réz találkozott Kun Bélával és nagy lelkesedéssel elmondotta neki, hogy kit és mit látott.

„Mondja, Réz elvtárs, véletlenül nem Illés Béla kalauzolta magát?"

„De igen!"

Kun felvilágosította Réz Andort. Réz meg volt döbbenve. Érthető. A Forradalmi Írók Nemzetközi Szövetségének újonnan megválasztott titkára ilyen ostoba tréfát csinált?!

Azonnal elvillamosozott Hidas Antal lakására és ott felháborodottan számolt be az őt ért sérelemről. Elégtételt követelt. „Megkapod!" — nyugtatta meg Hidas. — „És most gyerünk Illéshez!"

Réz bizonyosan azt hitte, hogy az atlétatermetű költő legalábbis agyonüt engem. Ezt Réz nem akarta és ezért útközben többízben is mérsékletre intette a félelmetes erejű és közismerten nagyon temperamentumos Hidast. Lakásomra érve Hidas közölte velem, hogy elégtétellel tartozom Réznek. Kifejtette, hogy véleménye, sőt meggyőződése szerint az lesz a legmegfelelőbb és legméltóbb elégtétel, ha mi hárman — Réz, Hidas és én — közös erővel Zalka Mátét ugratjuk be valamibe, — de alaposan. Réz Andort meglepte Hidas eredeti logikája, de — rövid ellenkezés után — elfogadta az elégtételnek ezt a módját. A doromboló szamovár mellett hosszan tanácskoztunk arról, mibe és hogyan ugratjuk be Mátét. Még nem döntöttünk, mikor ránknyitotta az ajtót Matheika János.

Matheika volt a Szovjetunióban bontakozó magyar szocialista irodalom teoretikusa. Szívósan és szenvedélyesen harcolt a magyar proletár írókért a magyar- és orosznyelvű pártsajtóban. Sok hálával tartozunk neki. Különben senki sem tudott olyan faarccal bolondságokat mondani és olyan komoly méltósággal bolondságokat csinálni, mint ő. Rézt és engem kikapcsolva, Matheika és Hidas elkészítették a haditervet.

A terv kissé bonyolult volt. Zalkának, akit Réz nem ismert személyesen, azt mondjuk, hogy beugratjuk a vendéget: őt (Zalka Mátét) úgy fogjuk bemutatni neki, mint Gyemján Bednijt. Bednij volt abban az időben a legnépszerűbb költő a Szovjetunióban. Zalkának persze Bednij szerepében oroszul kell beszélnie, — Réz magyarul válaszol — Matheika lesz a tolmács. Máté, mikor ezt a tervet közöltük vele, nagyon megörült. Örült, hogy beugratja a komoly Rézt. És Réz is örült, hogy lóvátesszük a már akkor legendáshírű Zalkát.

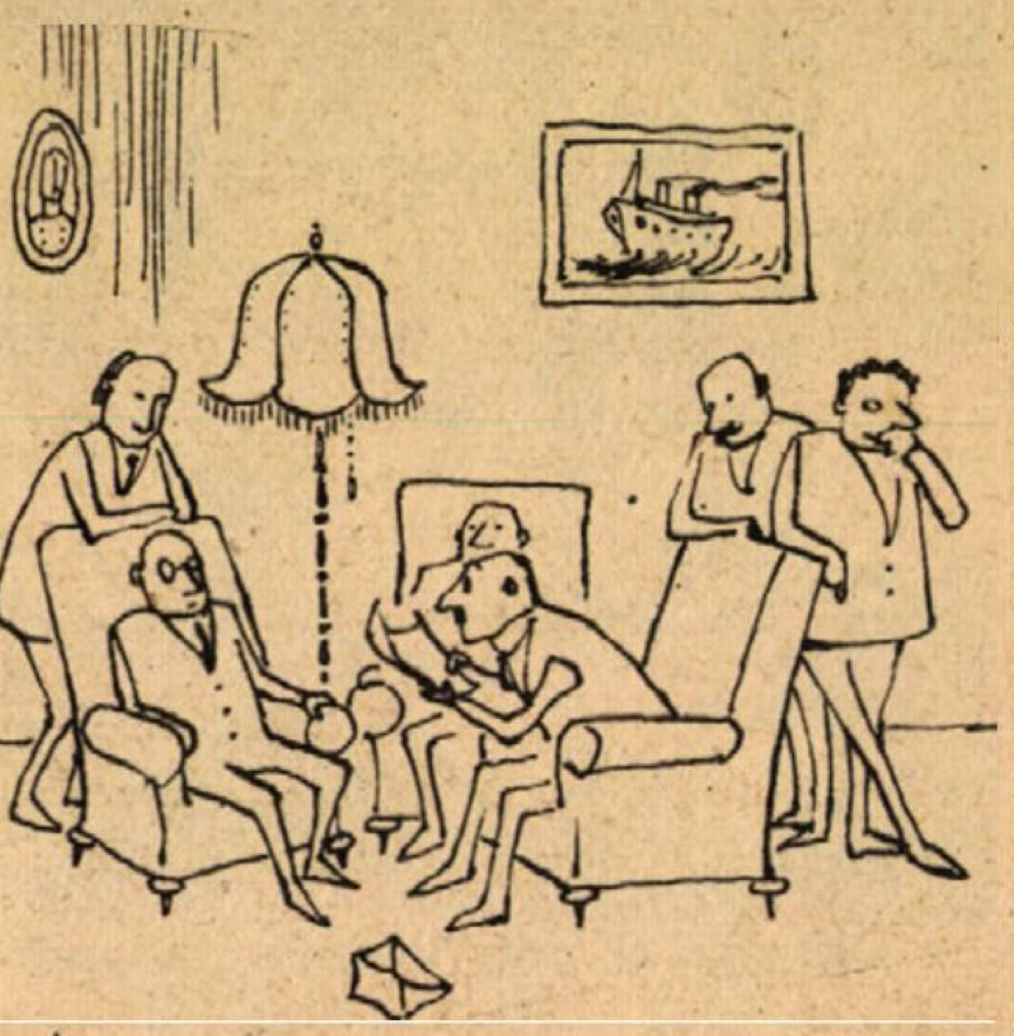
Matheika lakását választottuk hadszíntérül. A házigazda kissé fáradt volt, mikor estefelé beállítottunk, mert délután a Kommunista Akadémián előadást tartott Mehring esztétikájáról. A nagy ugratás felsorolt szereplőin kívül ott volt Kis Lajos proletár író és D. festőművész, — az egyetlen a tréfacsinálók közül, aki — mikor életünk nagyon komolyra fordult — nem állotta meg a helyét. Csengettek. Elhelyezkedtünk, hogy ünnepélyesen fogadjuk a Gyemján Bednij szerepében érkező Zalka Mátét. De nem Zalka jött, hanem Gábor Andor. Gyorsan informáltuk arról, hogy mi készül. Gábor nem volt elragadtatva a tervtől. „Jó dolog a jókedv, fiúkák — mondotta — de okosabb lenne, ha írnátok valami jóízűt." Ismétlem, Gábornak nem tetszett a tréfa, de nem volt tréfarontó. Ha már beleesett, becsülettel végigcsinálta.

Megérkezett Máté. Komisz rossz színésznek bizonyult. Szörnyen túlozva játszotta a nagyembert. Mi lakáji alázatossággal hajlongtunk előtte és ő olyan mozdulatokkal nyújtotta kezét, mintha áldást osztogatna. Réges-régen, rossz vidéki színházakban így játszották a római pápát.

Hidas bemutatta neki és jóindulatába ajánlotta Réz Andort, aki nagyszerűen játszotta a meghatottat: csak néhány szót tudott kinyögni. Máté megveregette Réz vállát és biztosította őt jóindulatáról. Matheika, aki már ismét friss volt, faarccal tolmácsolt. Mi, többiek, röhögtünk. Ez nem rontotta el a tréfát, mert Máté *azt hitte*, hogy Réz Andort nevetjük ki, Réz viszont *tudta*, hogy Zalkán röhögünk.

„Levelet hoztam önnek, Bednij elvtárs, a német proletár íróktól!" — mondotta ünnepélyesen Réz és egy zárt borítékot nyújtott Máté felé. „Hát ezzel mit csináljak?" — kérdezte Máté, akit egészen megzavart ez a nemvárt esemény. „Bontsd fel!" — biztatta Matheika. — „És mit mondunk Bednijnek?" — „Csinálunk egy másik borítékot."

Ez a beszélgetés — természetesen — orosz nyelven folyt. Réz szótlanul és mozdulatlanul állott és Zalka (nagyon akarata ellenére) felbontotta a Bednijnek címzett borítékot. A borítékban egy többrét összehajtott, hosszú papírszelet volt, a papírszelet egyik oldalán tusrajz: D. alkotása.

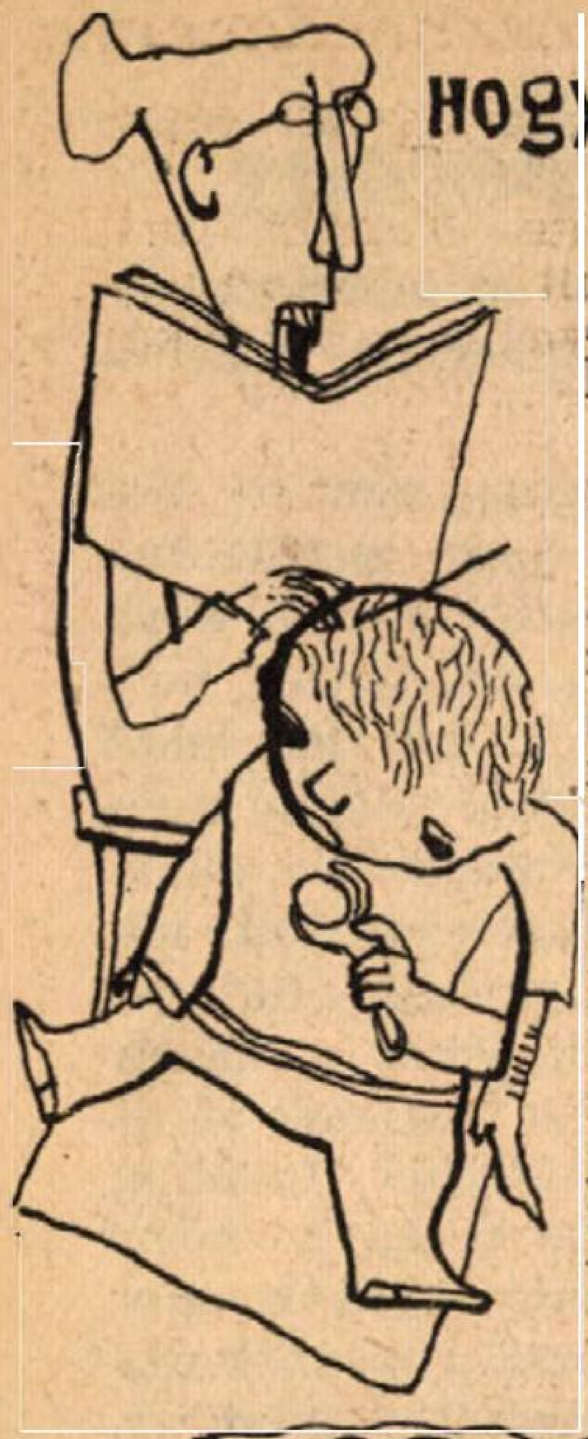
Hogy mit ábrázolt D. naturalisztikus rajza, azt — sajnos — nem mondhatom meg, mert akkor ezt a kis visszaemlékezést — teljes joggal, — elkoboznák, mint pornografikus írást. Máté csak egy pillantást vetett a félreérthetetlen rajzra és Gyemján Bednij ízes magyarsággal ordított ránk: „Az apátok keserű istenit! Hát velem járatjátok a bolondját?!"

És mert én voltam a kezeügyében, — hatalmasat vágott a fejemre. Máténak kemény keze volt. Jószerencse, hogy az én koponyám sem tojáshéj.

* * *

Ettünk, ittunk, énekeltünk. Aztán tervezgettünk, álmodoztunk a jövőről, nagy harcokról, nagy alkotásokról. Fiatalok voltunk és előttünk állott a határtalan lehetőségektől terhes, gyönyörű jövendő.

Azok közül, akik a kételű ugratásban résztvettünk, már csak ketten élünk. Hidas Antal, a költő és én, aki ezt az anekdotát elmeséltem.

Hogyan kell a szülőkkel bánni?

Amerika a korlátlan irodalmi lehetőségek hazája. Különösen a *„Hogyan kell…”* kezdetű könyveknek van óriási keletük.

Most egy új írót ünnepelnek odaát. Az illető neve Olivier Mellan, s kora mindössze 11 év. Művének címe: *„Hogyan kell a szülőkkel bánni?”* Az író leírja művében, hogy a fiatal emberiségnek régi kínzó problémája ez. Sok fiatal, különösen kifejezési módjainak korlátozott korában nem érti meg a szülők gondolkozásmódját, türelmetlen velük szemben, s ezzel rossz irányban befolyásolja a szülők fejlődését. Mellan szerint bölcs belátással, tapintattal, egy kis ravaszsággal mindent el lehet érni az alapjában véve jóindulatú, hiszékeny szülőknél. A szerző figyelmezteti a fiatalokat, akik még nem tudnak olvasni, hogy gondoskodjanak felolvasóról.

A hajthatatlan „újító”

Bizottság? Elnök? Száz szakértő?
Legyen! Mit bánja! Néki mindegy!
Kimondja ő, mi kincset érő.
Igazmondásban nincs tekintet.

Kimondta mindég. Mérnök ágált,
tervét tudósok ellenezték,
s ő nem csüggedt el, sose hátrált,
vallotta büszkén: „Kétszer öt négy!”

Bősz Jenő

Az élet rohanó tempójában

Toncz Tibor rajza

– Tudod, öregem, rengeteg időm ráment a buszmegállóknál való várakozásra, azért vettem kocsit…

Segíts magadon…

Várnai György rajza

Nem tipikus, de előfordul

Mai mese felnőttek számára

Piroska, a csinos szőke gépírónő messze kint lakott a város peremén. Történt, hogy egy szép tavaszi este hazakísérte az egyik fiatal bérelszámoló. A villamos vasút végállomásától még jó negyedórát kellett gyalogolniok hegynek fel, amíg ahhoz a házhoz érkeztek, ahol Piroska lakott. A kapu előtt a fiú csendesen megjegyezte: — Magával Pirike akár a Himalája tetejére is felmennék!

De nem mentek fel.

Egy másik alkalommal, egy esős őszi estén, az igazgató vitte haza Piroskát saját kocsiján. A kapu előtt az igazgató csendesen megjegyezte: — Magához Pirike akár egy csésze feketére is felmennék!

És felmentek.

g. t.

Maradi ember

Szűr-Szabó József rajza

– Próbálja ki a titkárnőt pótló új magnetofont, igazgató úr . . .
– Hagyja csak barátom. Én konzervatív ember vagyok . . .

Állhatatlanság

Toncz Tibor rajza

Testületi tiltakozás

Mint az Emberiség sajtóirodájának helyettes előadója erélyesen tiltakozom közel hárommilliárd tagtársam nevében az „Ember tragédiája" című színdarab előadása ellen, mert nevezett színmű hátrányos színben tünteti fel testületünk tagjait. A színdarab félreérthetetlenül az emberre céloz és állít róla kompromittáló dolgokat, amelyek rontják hitelét és akadályokat gördítenek érvényesülése elé. Nagyon helytelennek tartjuk, hogy az illető író nem érdeklődött előbb titkárságunknál, nem szerzett megfelelő információkat. Ha ezt megtette volna, akkor bizonyára nem kockáztatott volna meg darabjában tagtársainkról sértő és alaptalan állításokat.

Mi nem állítjuk, hogy nem akadt esetleg olyan megtévedt tagtárs, aki az ördöggel cimborált, ez azonban nem tipikus, ezért nem lehet más, szorgalmas, megbízható tagtársakat elítélni, tehát visszautasítjuk a sértő beállítást. Az pedig, hogy akadtak a történelem folyamán közéleti személyiségek, akik elkövettek egy-egy hibát, nem ok arra, hogy egész testületünket megrágalmazzák és aláássák nehezen megszerzett tekintélyét.

Arról bezzeg nem írt Madách úr, hogy testületünk számos kiváló egyént adott a világnak, sok tisztes, buzgó embert, akiket nem lehet felelőssé tenni néhány megtévedt szerencsétlen miatt, akiknek cselekedeteit különben is szeretik eltúlozni. Követeljük tehát a darabból a sértő részletek kihúzását, követeljük továbbá, hogy a szerző tegyen közzé helyreigazító nyilatkozatot, kérjen bocsánatot méltatlanul megbántott testületünktől, amelynek különben — eléggé szégyen — ő maga is tagja, tehát a saját fészkébe költött. Felszólítjuk a színház igazgatóját, hogy máskor jobban tartsa tiszteletben a testületi érzékenységet. A korlátlan általánosítások korát éljük, s aki például le merészeli írni azt, hogy huncut a bíró, annak meggyűlik a baja a törvényszéki, a labdarúgó, az ökölvívó, a röplabda, a birkózó stb. bírákkal és a Bíró nevű emberekkel, akik egy emberként bizonyítanák be a huncutság alaptalan és tarthatatlan voltát. Mert az érzékenységére mindenki nagyon érzékeny, s egy kis kitartással mindenen meg lehet sértődni.

Dr. Homo Sapiens

---

* Az utóbbi időben mindjobban elszaporodó testületi sértődések alkalmából.

Mindenféle

Az életnek az a legnagyobb baja, hogy utánozza a művészetet. Ezért a sok giccs, lapos sors, indokolatlan fordulat, hamis érzelgősség, visszataszító rémdráma.

*

A történelem megismétlődik, de nem mindig közkívánatra.

*

X író szeret plagizálni. Ő nem az az író, aki lát valamit és megírja. Ő olvas valamit és megírja.

*

Mi lett volna a történelem folyása, ha az amerikai őslakók fedezik fel Európát?

*

Atomfizikai körökben merült fel az a javaslat, hogy a rádióaktív hulladékot űrrakéták segítségével lőjük ki más égitestekre. Kedves figyelem! Mindenki nagyon szereti, ha a szomszédja az ő ajtaja elé söpri a szemetet.

*

A korszerű tudományok népszerűsítésében már eljutottunk odáig, hogy például a „nukleáris" szó közhellyé vált. Igényes humorista már le sem írja.

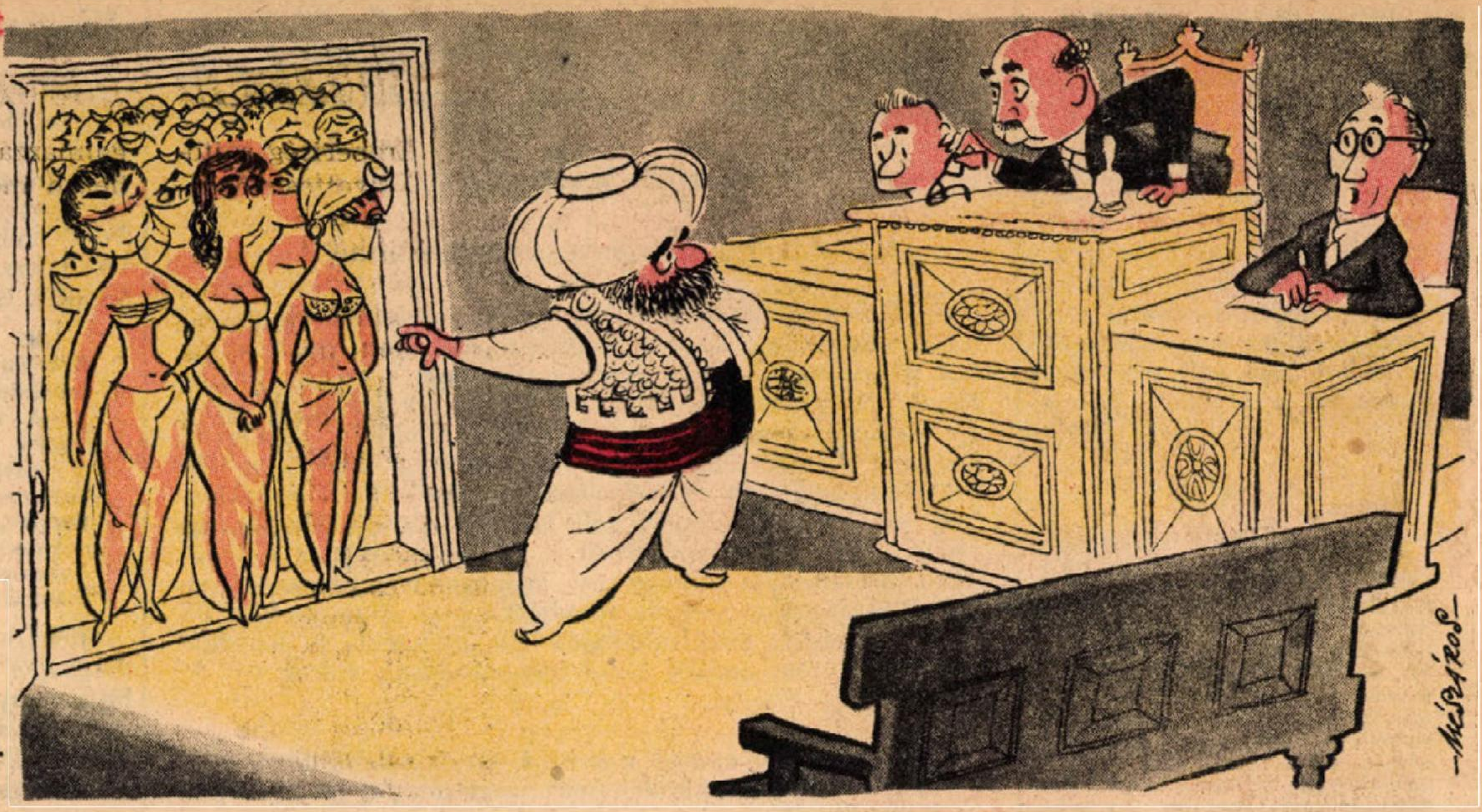
*

Ki korán kel, aranyat lel. Elégedjék meg ezzel és ne akarjon mindenáron felszállni egy zsúfolt villamosra vagy autóbuszra.

F. L.

Bonyolult eset

Mészáros András rajza

Ezektől akarok elválni!

Tisztelt sztálinvárosi Képzőművészeti Kör!

Nagy érdeklődéssel olvastam a Sztálinvárosi Hírlap egyébként kitűnő és harcos glosszáját, melyben önök mélységes felháborodással tudatják a világgal, hogy a pénzügyminisztérium havi ötszáz forintot törölt a városi költségvetésből, mert nem hajlandó közköltségen aktmodellt finanszírozni még ilyen szerény kereten belül sem.

Ahogy én a mi pénzügyminisztériumunkat ismerem, bizonyára törölt még ennél nagyobb összegeket is a sztálinvárosi költségvetésből, de belátom, hogy Önök számára ez az ötszáz forint a legfájdalmasabb lehet. Már hallottam szidni az adóhivatalt, ha sok az adó, a pénzügyőröket, ha ellenőrzik a szeszfőzést, a vámtiszteket, ha szigorú a vámkezelés és a pénzügyminisztériumot mindezért együttesen is szidták már, de aktmodell ügyben most talán a világon először hangzik el panasz pénzügyminisztérium ellen, amit én — hiszen kis ország vagyunk — némi büszkeséggel veszek tudomásul.

Pillanatig sem kételkedem az Önök jószándékában és nemes, művészi törekvésében, amellyel az ötszáz forintos aktmodell-keretet minden áron biztosítani óhajtják. Önök nyilván megunták már a korsófestést, az üzem, a falu, a táj és a csendéletek egysíkú ábrázolását, nem csoda tehát, ha a Sztálinvárosi Hírlap, közvetlen helyi élmények hatása alatt az Önök művészeti körének jövőbeli működését látja veszélyeztetve, ha az állam költségvetésileg nem gondoskodik keretről aktmodell számára.

Önök a saját háztartásukból tudják, hogy a költségvetésnek, a háztartás mérlegének két oldala van: jelen esetben az egyik oldala az, hogy Önök igénylik az ötszáz forintot és meg van rá a fedezet egy, vagy több, bizonyára művészi céljaikat teljesen kielégítő aktmodell személyében.

A költségvetés másik oldala azonban jelen esetben nyilván az, hogy a pénzügyminisztérium egyrészt hivatalból nem rokonszenvez az aktmodellel, másrészt nem óhajt precedenst teremteni az aktmodell költségvetési tételként való legalizálásával. Szerény véleményem szerint a pénzügyminisztériumot nem fogja meghatni a Sztálinvárosi Hírlap glosszájának némileg rossz ízű kulturális demagógiája, amikor az aktmodell érdekében a szocialista kultúra iránti szeretetről beszél és arról, hogy az aktmodell hiánya a sztálinvárosi Munkácsy Mihály Képzőművészeti Kör számára a „Lenni, vagy nem lenni" kérdését veti fel.

Az állami költségvetésből nem futja mindenre és bár nem ismerem teljesen jól a helyi viszonyokat, az a meggyőződésem, hogy nem fenyegeti veszély a képzőművészeti kör működését. A havi ötszáz forint nélkül is fognak Önök aktot festeni Sztálinvárosban. Méghozzá kitűnőt.

Földes György

Pesti neonok

Toncz Tibor rajza

Éjszakai javító ügyelet...

Itt a fűtési szezon!

Mi, a Horányi neurológiai klinika betegei sokat szenvedünk a hideg miatt. A kórház vezetősége szerint a kazán rossz és csak néhány hetes munkával készül el, azután tudnak majd csak fűteni. Azt szeretnénk kérdezni: miért kell október végén csináltatni a kazánt egy ilyen nagy kórházban és miért nem volt próbafűtés éppen itt, a megfelelő időben?

A Horányi klinika több betege

*

A IX. kerületi Házkezelési Igazgatóság lakásomba kályhát csináltatott az Esztergomi Kályhagyár budapesti kirendeltségével. A próbafűtés után kiderült, hogy a kályha rossz és a HIG kiküldötte, Varró mérnök kijelentette, hogy a kályhagyárnak a számlát nem fizetik ki, míg a kályha üzemképes állapotban nem lesz. A kályhagyár kirendeltségénél viszont azt közölték lányommal, hogy ha nem fizeti ki a számlát a HIG, úgy ők több munkát számukra nem vállalnak. A Kályhagyár a IX. kerületi HIG-et perelni akarja most, így azután minden „reményünk" megvan arra, hogy a kályhából a télre akta lesz, nem pedig fűtőtest! . . .

Özv. Asztalos Lajosné
IX., Ráday u. 18.

*

A Ludas Matyi hasábjain nem is olyan régen olvastuk, hogy nyáron javítják a strandfürdőket. Hasonló „humoros" esettel szolgálhatunk mi is. A Belvárosi Postaszervek (Városház utca 18.) nagy épületében több száz dolgozó remegve (szó szerint!) várja, mikor lesz üzemképes a kazánház, s mikor indulhat meg az október 15-i fűtés. Kedves Ludas, fűtsél be kissé a felelőtlenek kazánjába, de úgy, hogy attól nekünk is *melegünk* legyen!

Belvárosi postások

*

VÁLASZTÁVIRAT

É. M. Szerelőipari Vállalatnak Bp. VIII., Kisfaludy u. 9.

Táviratukat megkaptuk. Tiltakoznak az önöket ért bírálat ellen. Bírálatunkkal azonban — bizonyára takarékossági okokból — érdemben és tényekkel nem foglalkoznak. Ha a tényekkel spórolnak, miért költenek táviratra? Javasoljuk: a Fiastyúk utcai lakótelepen kazán készüljön táviratilag; a kifogásokat küldhetik levélben is!

LUDAS MATYI

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyiban megjelent, vállalatunkat érintő levélre közöljük: Június közepe óta a lakosság propánbután-gázzal való ellátása valóban nem volt kielégítő. Ezzel kapcsolatosan vállalatunk az összes szükséges intézkedéseket megtette és így reméljük, hogy november hó közepétől a gázellátás az ország egész területén biztosítva lesz.

Gáz- és Szénsavért. Vállalat

Le a bürokráciával.

Lelki klinikánk

néhány debreceni bürokratának

Több kedves olvasónk kérdi: hogyan építhetném le az adminisztrációt úgy, hogy a leépítésre végeredményben az állam rá fizessen? A dolog nagyon egyszerű: a belső alkalmazottakat leépítjük, elbocsátjuk és kimutatjuk a megtakarítást. Ne feledjük azonban, hogy van állományonkívüli béralap is, melynek a terhére felvehetünk ugyanannyit, vagy még többet, mint amennyit elbocsátottunk a belső alkalmazottakból. Már csak egy kimutatást kell készítenünk az állományonkívüli béralap felhasználásáról is, és felvehetjük az ésszerűsítési prémiumot. Megjegyzés: leghelyesebb, ha az előzőleg elbocsátottakat vesszük mindjárt fel az állományonkívüli béralap terhére, mert munkájuk így gyengébb és felelőtlenebb lesz, mint amikor belső alkalmazásban voltak.

*

— *Nálunk sem szabad túlórázni* — írják a Gördülőcsapágygyárból. — Hogyan kerülhetnénk mégis meg e rendelkezést?
— Kedves Csapágy, a dolog nagyon egyszerű. Már az előbb beszéltünk az állományonkívüli béralapról. Fizessük ki a túlórát ebből a keretből s könnyen kimutathatjuk, hogy nem költöttünk túlórára. Így a kecske is megmarad és a káposzta is jóllakik.

*

Nagy örömmel olvastunk a MÁV Járműjavító Vállalat munkamódszereiről, melyek közül most néhányat nyilvánosságra is hozunk, annyira sikerültnek tartjuk azokat.

Nagyon okos dolog például, hogy a javításra kerülő vagonoknál a munkások többet keresnek akkor, ha a vagon egész fapadlózatát csákánnyal szétverik, mintha a hibás deszkákat kiemelnék s a többi deszkát nem pusztítanák el. Egyesek tehát — a magasabb kereset érdekében — így cselekszenek s ezzel igen szép mennyiségű import-fa-anyag kerül feleslegesen pusztulásra.

Az import-fa pocsékolásának egy másik nagyszerű módja, hogy azt — mint hulladékot — eltüzelik és *nem adják át* például a Kefegyárnak, vagy a Játék KSZ-nek — melyek drága devizát fizetnek a fáért. Ebben a pazarlásban kitűnően támaszkodnak a MÁV ama rendeletére, hogy a vasút más vállalatnak semmit nem adhat el.

Példamutató eljárással segítik elő a vagonjavítás önköltségének emelkedését is. A Járműjavító megrendelést küld *saját* raktárának arról, hogy milyen faanyagra lesz szüksége. A raktár erre megrendelést küld a Javítónak arról, hogy a faanyagot hogyan készítse ki és *leszállítja a fát.* A Javító kikészíti a fát és *visszaszállítja a raktárba,* mint készárut. Ezután megrendeli a raktárból a készárut és a *raktár ismét visszaszállítja* neki a készárut. Elképzelhető, hogy a felesleges szállításokkal mennyit emelkedik a javítás önköltsége!

A további munkához sok sikert kívánunk, egyben figyelmeztetjük a Járműjavítót arra a veszélyre is, hogy a debreceni Városi Népi Ellenőrző Bizottság mindenféle aktákat gyárt a Járműjavító munkájáról, amivel megnehezíteni szándékozik az ilyenféle jól bevezetett termelési módszereket. Hiába, már a bürokrácia útjai sem egyenesek . . .

Korszerű Tell Vilmos

— Ne feledd apu, ha sikerül, célprémiumot kapsz!

Vissza az ősporhoz?

Tudtommal a fémtisztításhoz elég a Sidol és a rongy, nem értem tehát, miért kell azt akár hideg, akár langyos vízzel komplikálni. A „SIDOL-POR" feliratú papírdoboz oldalán viszont a következő „elkészítési előírás" olvasható:

„Kb. ½ liter űrtartalmú bögrébe vagy fazékba beleöntünk kb. 1,3 dl meleg vizet, ezután folytonos keverés közben beleszórjuk a zacskó tartalmát. Az egészet alaposan összekeverjük, hogy sima és csomómentes legyen, majd üvegbe töltjük és jól bedugaszoljuk."

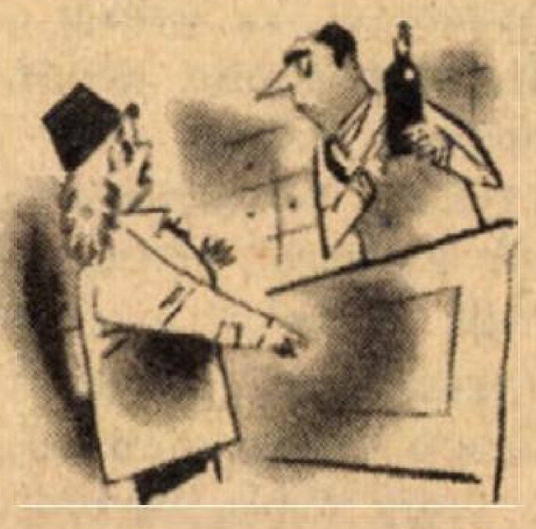
Hirtelen azt hittem, hogy a Sidol ősét sikerült felkutatnom, hiszen így ahhoz, hogy a fényesítésnek nevezett műveletet végigkínlódjam sok pepecselés, türelem és jó idegek kellenek.

Még szerencse, hogy nem vagyok pesszimista, mert nyugodtan kétségbe eshetnék arra a gondolatra: hátha a Sidolport követi a házilag előállítandó pipereszappan vagy cipőkrém . . . A háziasszonyok megnyugtatására azért jó lenne mégis visszatérni a jól bevált folyékony Sidolra . . .

R. E.

Csak orvosi receptre?

A körülmények szerencsétlen összejátszása folytán szennyesládába levő ágyneműinken színes penészfoltok keletkeztek. Eltüntetésük érdekében a „Háztartási Tanácsadó" című könyvhöz fordultam segítségért, mivel háztartási tudományom jelentős részét ebben a művecskében tárolom. Sikerült

megtudom belőle, hogy a penészfoltot a hydrogénhyperoxid nevű vegyszer oldatával lehet eltávolítani. Azonban hiába jártam végig egy sereg háztartási és illatszerboltot, ezt a csodaszert nem tudtam megvenni. Hosszas szaladgálás után a patikában felfedeztem ugyan ezt a csodaszert, de ott csak receptre lehet megkapni.

Szerintem helyesebb lenne, ha ezt a fodrászok által is használt vegyszert a háztartási és illatszerboltok is árusítanák, de — recept nélkül.

Tasnádi Éva
V., Balassi B. u. 25.

KOROMVIZSGÁLAT

Levegővizsgálatok folynak,
Ezeknek sok gyümölcse érik,
A kárt, amit a korom okoz,
Naponta figyelik és mérik.

Egyik művésznőnk megjegyezte,
Cseppet sem titkolt izgalommal:
Mi ez a sok koromvizsgálat,
Mi bajuk megint a korommal?

VÁMMENTES KALAND

Egy zsúfolt villamos peronján,
Mely túlszárnyalt sok csataképet,
Legalább negyvennégyes lábbal,
Egy pénzügyőr lábamra lépett.

A szemem nem csillagokat látott,
És azonnyomban könnybe lábadt,
Mert még a cigarettákban sem
Bírok ekkora fináncslábat.

(—véghy)

CSAK EGY *hibája van...*

— Képzeld! Válok a feleségemtől!
— Nna. Mégis?
— Hogyhogy mégis? Mondtam az ellenkezőjét?
— Nem mondtad. Megcsal?
— Az én Cilikém? Furcsa feltételezés. A tűzbe teszem érte a kezemet. Úgy bízom benne, mint saját magamban.
— Aha. Rossz választás. Előfordul.
— Csak tudnám, honnan veszed? Kétszer körülgyalogolhatom a földet az egyenlítőnél, Cilikénél feleségnek valóbbat úgy se találok.
— Ó, persze. Pedzem már. Nem értitek meg egymást, szegények.
— Nem értjük meg egymást? Bocsánat a közvetlenségért, drága jó barátom, de szamár vagy! Még nem fordult elő, hogy az élet lényeges kérdéseiről más lett volna a véleményünk.
— S mégis. Bizonyára nem szeret.
— Hogy Cilike engem nem szeret? Hahaha! Engedd, jó barátom, hogy e villanypóznának vetve hátam, jól kiröhögjelek. Van fogalmad arról, hogy szeret? Megállás nélkül dolgozik reggeltől estig, csak hogy nekem megteremtse az alkotáshoz szükséges zavartalan körülményeket. Most elállt a lélegzeted, ugye?
— Aha. El kell válnod tőle, e csodálatos lénytől, mert te ennek ellenére se tudod szeretni.
— Szorítsd meg jobbomat, barátom, úgy, jó erősen. Mert különben nem tudok neki parancsolni s félő, hogy fültövön váglak e hitvány gondolatért! Őt, Cilikét ne tudnám szeretni?
— Hm... bocsáss meg, kitalálhattam volna... hogy... hogy végül is a lakásviszonyok... illetve, összezsúfolódik a család... szóval az anyós?
— Hát van nekem drágább jó anyám, mint tulajdon anyósom? Hisz édesanyám régen nem él már.
— Dehát... dehát akkor... miért váltok?
— Mert... mert ő *egészen más* ember, mint én!
— Engedelmet, ezt nem értem! Nem csal meg, te sem őt, halálosan szeret, te is őt, mindenben megvan az egyetértés, anyósod égből pottyant védőszent, tűzbe teszed a kezed a feleségedért, s mindenkor úgy tesz, ahogy akarod. Hát akkor mi a hibája?
— Nem akar válni az istennek se.

Alföldi Imre

Egy eszpresszóban láttuk

Lux Katalin rajza

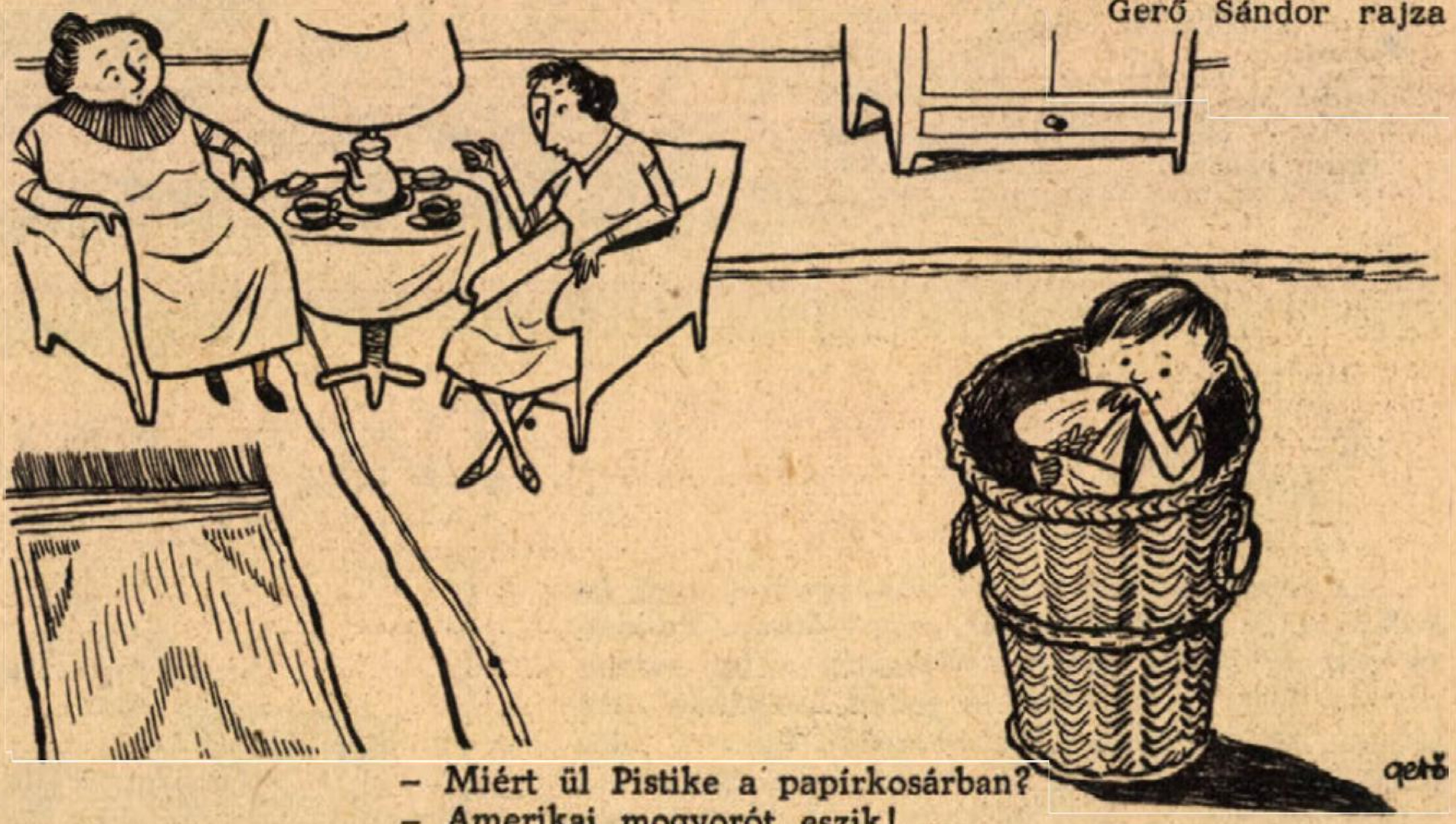

– Hová viszi azt a rengeteg cukrot?
– A kutyuskámnak.

– Igazán?... Akkor nekem lovam van!

Rendes családi otthon

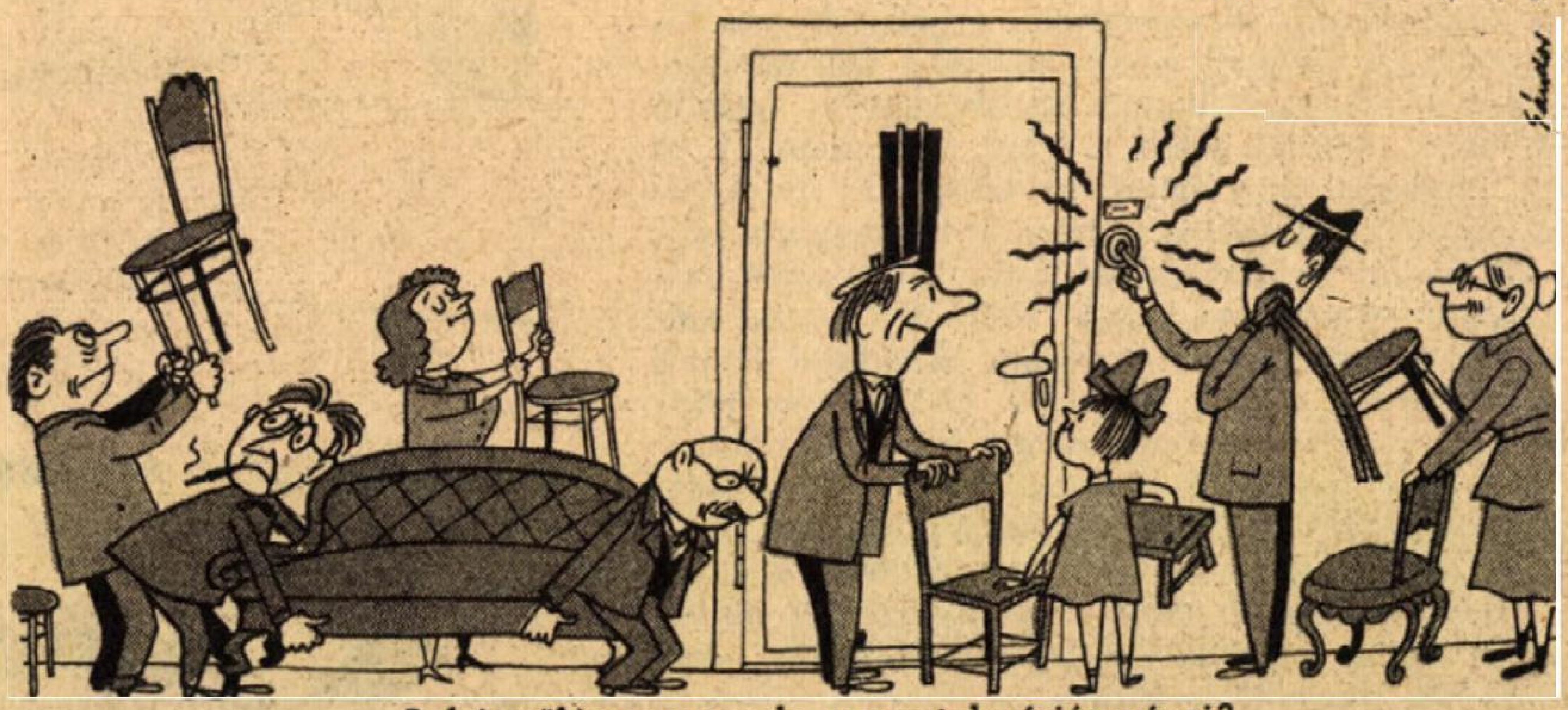
Gerő Sándor rajza

– Miért ül Pistike a papírkosárban?
– Amerikai mogyorót eszik!

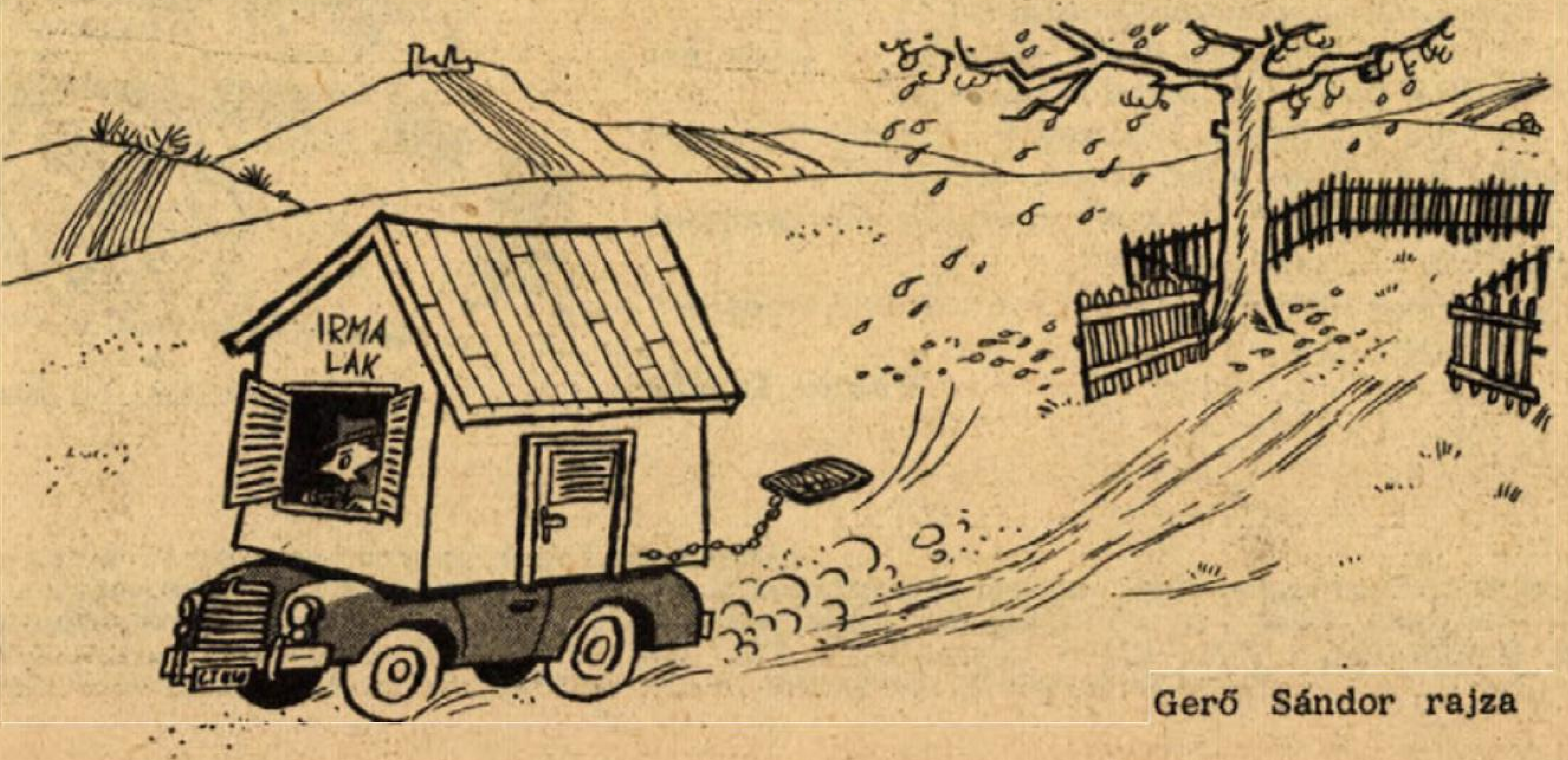
Két eset lehetséges

Sándor Károly rajza

Lakógyűlésre mennek, vagy televíziót nézni?

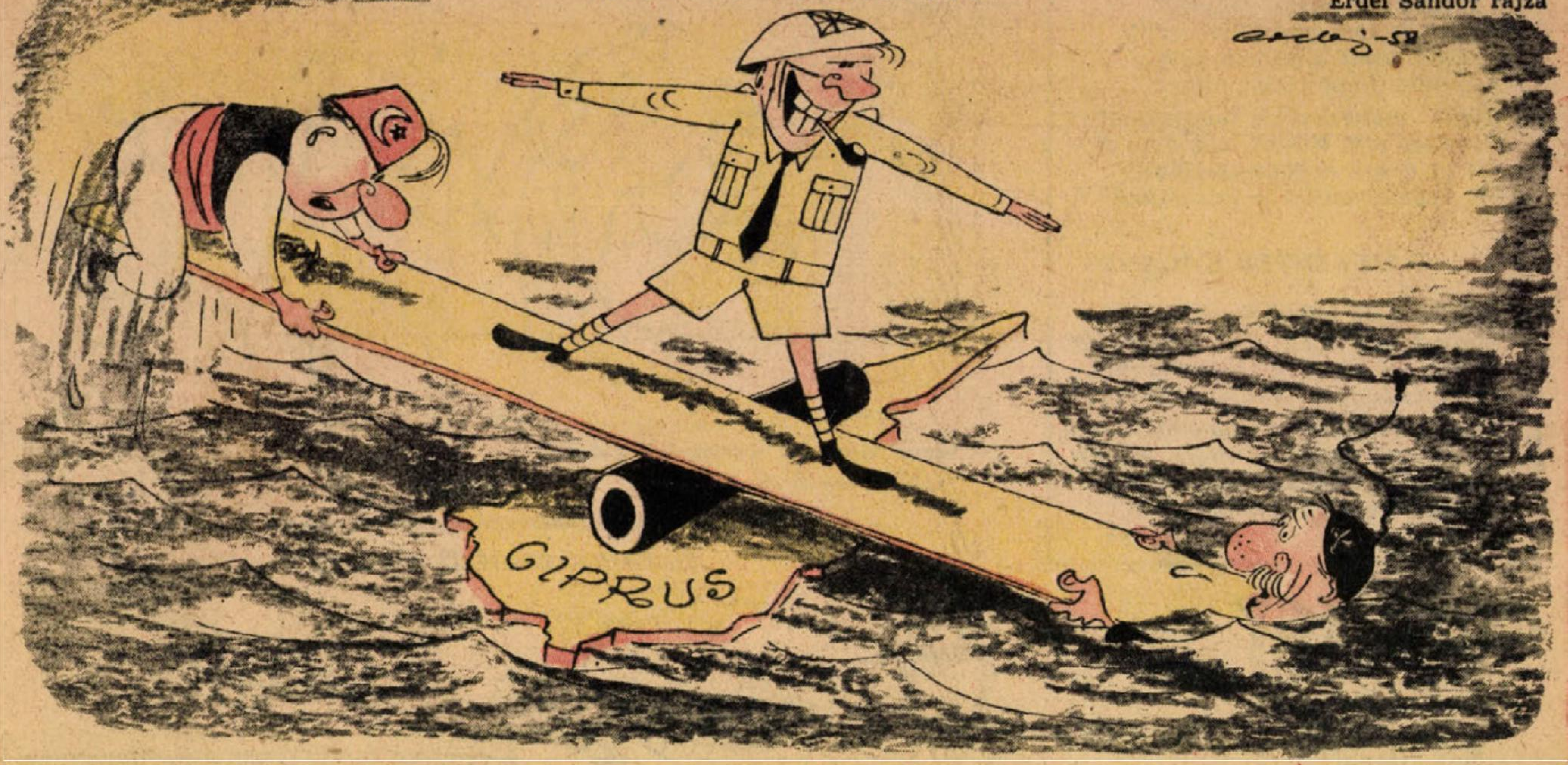
Ősz

Gerő Sándor rajza

HINTA-PALINTA

Erdei Sándor rajza

JELZŐJÉBEN él az író...

A mióta beiratkoztam az Írók Továbbképző Iskolájába, új távlatok nyíltak meg előttem. Világossá vált számomra, hogy elhibáztam eddigi irodalmi életemet, s elsősorban a jelzők dolgában nem láttam tisztán. Holott köztudomású, hogy a jelző jelzi azt, hogy jó-e az író vagy rossz. Mutasd a jelződ és megmondom ki vagy! — kiáltották már a legrégibb időben is a kritikusok. Mert írni lehet tinta, ceruza, toll, írógép, diktafon, sőt téma nélkül is (erre számos példa van), de jelző nélkül nem lehet.

A legfontosabb természetesen a jelző helyes kiválasztása. A jelzőnek pontosan célba kell találnia, helyénvalónak kell lennie, az olvasónak éreznie kell, hogy csak ez lehet a jelző, más nem. A jó jelző jellemez, megvilágít, távlatot ad. Az újonnan tanultak birtokában teljesen átdolgoztam régebbi történelmi és társadalmi műveimet, regénytrilógiáimat, eposzaimat. Csak ízelítőül idézek műveimből az alábbiakban néhány mondatot annak ábrázolására, hogy a helyesen kiválasztott jelző fényszóró módjára világítja meg a mondat értelmét.

„A rosszemlékű tatárjárás után bosszantó nehézségek merültek fel az ország újjáépítésében."

„Dzsingisz kánnak kellemetlen természete volt."

„Dante, a jónevű olasz költő talpraesett művében, az Isteni színjátékban fejtette ki elmés nézeteit az élet nagy kérdéseiről."

„Utána Beethoven fülbemászó IX. szimfóniája gyönyörködtette a hallgatókat."

„Albert Einstein ötletes elméletet eszelt ki a nagymindenség megmagyarázására."

„Az élénk felfogású Kant megírta »A tiszta ész kritikája« című lebilincselő könyvét."

„A kies Himalája barátságos csúcsain hívogató hótakaró hirdette a tél vidám örömeit."

„A jelentéktelen külsejű, aprócska atommagban feltűnően sok energia van."

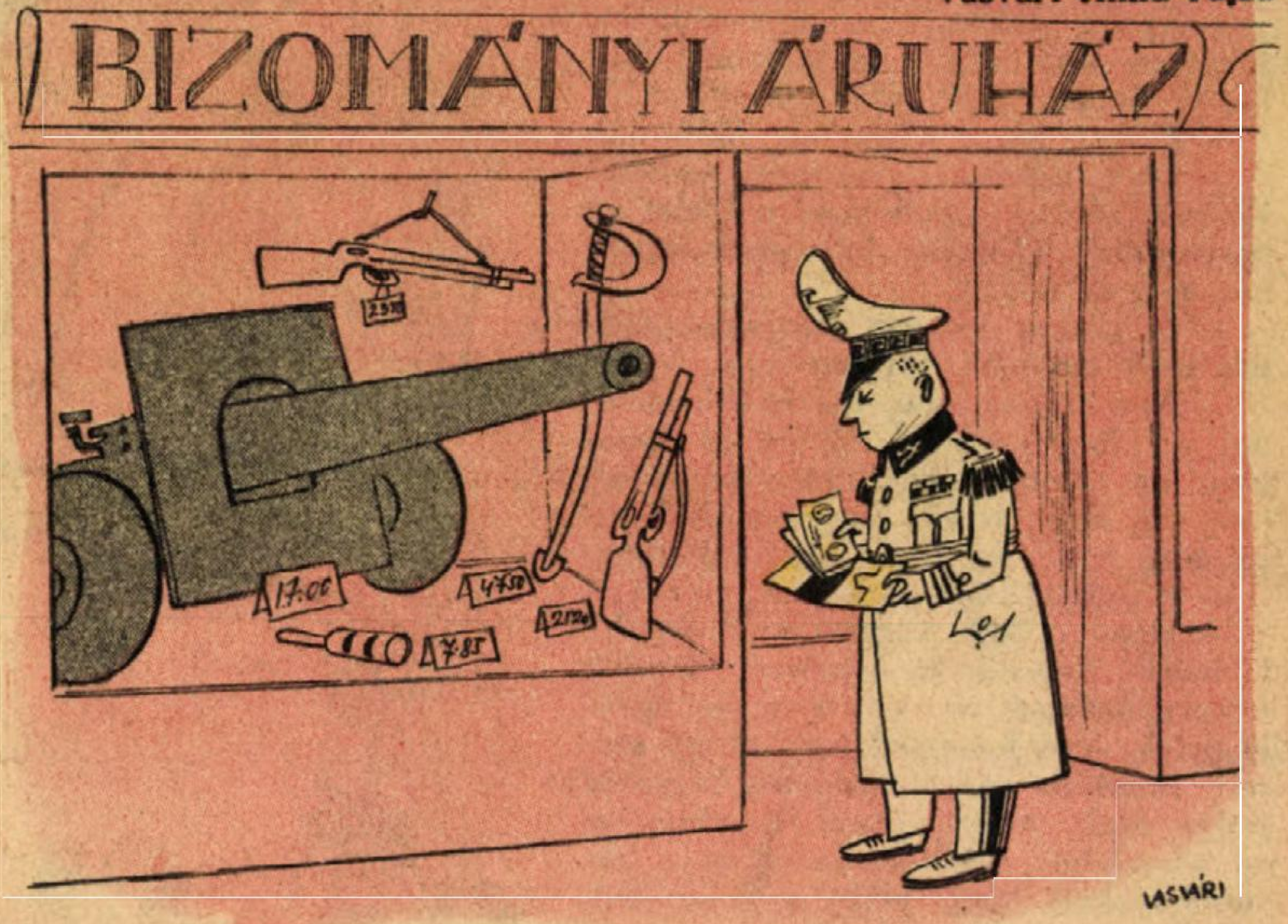
„Kutassuk már fel azt a szerencsétlen világűrt!"

Valahogy így.

Feleki László

A bolondnak is megéri!

Vasvári Anna rajza

Olimpiai sakkcsapatunk hazaérkezett...

Szepes Béla rajza

...anyám, én nem ilyen lovat akartam!...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hirlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hirlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.